

תמונת השער:

הרבי מלך המשיח בחלוקת דולרים
לאחר הנחת אבן הפינה ל-770

בית משיח

השבועון העולמי להפצת בצורת הגאולה

משרד ראשי

744 Eastern Parkway
Brooklyn, NY 11213-3409

טלפון: 778-8000 (718)

מזכיר: שלוחה 240

מנהל: שלוחה 244

עורך: שלוחה 224

מנויים: שלוחה 242

מודעות: שלוחה 241

חסידיים . . איין משפחה: שלוחה 204

פקס: 778-0800 (718)

דואר אלקטרוני: beis@moshiach.net

ארץ הקודש

ת.ד. 582 כפר חב"ד 72915

טלפון: 9607-290 (03)

מזכירות: שלוחה 0

מנויים: שלוחה 2

מודעות: שלוחה 3

עריכה וחזרות: שלוחה 4

פקס: 9607-289 (03)

דואר אלקטרוני:

b_moshia@netvision.net.il

FRANCE

17, Rue de Lorraine

75019 Paris

TEL: (331) 4018-1231

FAX: (331) 4035- 5366

מוציא לאור

מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח

ועדת חכמים בעריכה

מנחם מענדל הכהן הגדול

שלום יעקב חזן

עורך התמורה האנגלית

ברוך מרקר

צלם מערכת

דב יצחקי

אין המערכת אחראית לתוכן המודעות

כל הזכויות שמורות

16	מדוע יעקב אבינו לא נולד בכור? שיחת כ"ק אדמו"ר מהורש"ב, מרשימת כ"ק אדמו"ר מהוריי"צ - בפירסום ראשון
26	חשיפה: כך היה אפשר למנוע את האינתיפאדה ארועים "שמיימים" שבכוחם היה למנוע את האינתיפאדה הערבית שפרצה בשנת תשמ"ז
34	זהות המשיח בכלי התקשורת מאמר שכתב הרב רחמים אנטיאן ב"בית משיח" לפני שבע שנים
36	תומכי תמימים מסוג אחר... כתבה שלישית בסדרת הכתבות על ישיבות תות"ל, והפעם - על ישיבות לבעלי תשובה
44	קרן השנה לקט קצר של דברי הרבי אודות קרן השנה וחשיבותה
50	איך מתכוננים כראוי לשבת? פרקים נבחרים מתוך ספרו החדש של הרב יוסף קריסק
66	המצע שלנו הוא הלקוטי שיחות של הרבי שי גפן כותב ברגש רב על ידיד אישי שלו שנסתלק על קידוש השם פעמיים
5	דבר מלכות
8	לוח שבועי
9	דבר המערכת
10	הפרשה החסידית
11	מאוצר המלך
12	התוועדות חסידותית
46	זכרונות
56	יומנו של תמים ב-770
70	הגות וואך
77	חסידיים . . איין משפחה

ב"ה. מרחשוון ה'תשס"ב

לכבוד ידידנו הרה"ח,
שליח כ"ק אדמו"ר מה"מ

הננו להזמין את כבו' שי' להשתתף

בכינוס השלוחים העולמי

שיתקיים אי"ה בשכונת קראון הייטס
"כאן ציווה ה' את הברכה"

הכינוס ייפתח אי"ה

ביום השבת-קודש פ' חיי שרה, מברכים החודש כסלו
בעת ההתוועדות-קודש כ"ק אדמו"ר מה"מ
בביהכ"ס וביהמד"ר ליובאוויטש שבליובאוויטש
- "בית משיח" 770, בשעה 1:30 בצהריים

המשך הכינוס אי"ה

במוצאי-שבת יתקיים סעודת מלוה מלכה ובנקעט בשעה 8:00
בהשתתפות הרבנים חברי הבד"צ דשכונת קראון הייטס
וביום ראשון, כ"ה מר-חשון

לאור הוראות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח יעמוד הכינוס בשנה זו בסיומן
"להכין עצמו והעולם כולו לקבלת פני משיח"
- בשנת הקהל, שנת המאה להולדת הרבי

תוכנית מיוחדת לילדי השלוחים

בתיאום מראש בפקס: 953-6456 (718)

לכל לראש -

דארף מען

ארויסקומען מיט

א הכרוה והודעה

צו אלע שלוחים,

אז די עבודת השליחות

איצטער און פון יעדער

אידן באשטייט אין דעם

- אז מ'זאל מקבל זיין

פני משיח צדקנו.

דאס הייסט:

אלע פרטים אין דער

עבודת השליחות

פון הפצת התורה

והיהדות והפצת

המעיינות חוצה,

דארפן זיין דורכגענומען

מיט דער נקודה -

ווי דאס פירט צו

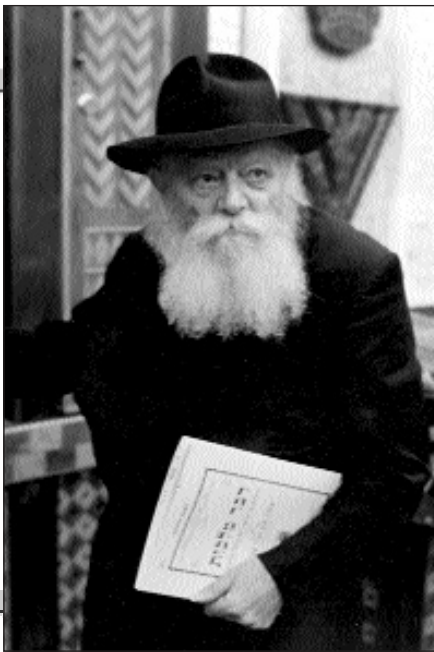
קבלת משיח צדקנו.

(משיחת ש"פ חיי-שרה,

כ"ה מרחשוון, ה'תשנ"ב)

ברכת הצלחה

וועד הכינוס

מלחמת בית דוד בימינו אלה

אף שבתחילה היתה עבודה זו שייכת ליחידי סגולה, נשמות כלליות שעליהם הוטל להפיץ את תורת החסידות במדינה שלימה וכיו"ב – הרי מדור לדור נעשתה עבודה זו שייכת ליותר ויותר יהודים, ובמקביל לכך – נעשתה העבודה קלה יותר, בהתאם למה שכבר הצליחו לפעול בענין זה במשך כל השנים. . . עד שהכשירו את ה"חוצה" אשר לא זו בלבד שיהי' מסוגל לקבל את ה"מעיינות", אלא עוד זאת שה"חוצה" עצמו יהפך להיות "נרות להאיר" ● משיחת כ"ף מרחשון, ה'תשמ"ה – בלתי מוגה

וביאת המשיח.

וזהו תפקידם של חיילי בית דוד – לצאת למלחמת בית דוד, מלחמה שמתנהלת "לא בחיל ולא בכח כי אם ברוחיים" – גילוי והפצת פנימיות התורה, תורת החסידות, וחזיון האמונה בגאולה השלימה ע"י משיח צדקנו. ע"כ מתוכן השיחה – בנוגע לענינו.

והנה, אף ששיחה זו נאמרה לתלמידים שלמדו את תורתו בדי אמות שלו, בישיבת תומכי תמימים שבליובאוויטש, וא"כ, מה שייך ענין זה כאשר נמצאים ב"ברוקלין"... ומדברים לאו דוקא עם בחורי-ישיבה, ואדרבה: רוב קהל המשתתפים בהתוועדות אינם בחורי-ישיבה, ועאכו"כ כאשר לוקחים בחשבון את כל אלו ששומעים את הדברים ע"י מכשירים שונים, שאז בודאי קטן ביותר ה"אחוז" של בחורי-ישיבה בכלל, ואעכו"כ בחורי-ישיבה דישיבת "תומכי תמימים" – מ"מ, יש לומר, שבימינו אלה שייכים הדברים גם לכאוי"א מישראל, כדלקמן.

ובהקדמה – שבלאה"כ בהכרח לומר כן בנוגע לכללות ענין העבודה, שישנם ענינים שהיו שייכים בתחילה לסוג מיוחד בבניי, ואעפ"כ, בדורות שלאח"ז, הרי למרות הענין דירידת הדורות, נעשו ענינים אלו שייכים לכל בניי, כדלקמן בארוכה.

ב. והנה, ענין זה הוא גם בנוגע לכללות הגילוי דתורת החסידות – שמדור לדור מתרבה והולך הגילוי

א. הוזכר לעיל (בהשיחה) אחת ההוראות העיקריות של בעל יום ההולדת שצריכים להיות "נרות להאיר". והנה, הוראה זו, עם היותה הוראה עיקרית ביותר, הרי היא באופן של נקודה בלבד, מבלי להיכנס לפרטי הדברים. ולכן, נוסף לזה, יש להתעכב על הוראה נוספת של בעל יום ההולדת, שבה באים הדברים בפרטיות יותר.

והכוונה – לשיחתו הידועה בענין "כל היוצא למלחמת בית דוד, שבה ביאר בארוכה ובפרטיות את התפקידים של "חיילי בית דוד", כדלקמן.

תוכן השיחה בקיצור:

"בית דוד" קאי על גילוי אורו של מלך המשיח – משיח בית דוד. ומלחמת בית דוד – קאי על העבודה דהפצת המעיינות חוצה, שע"י פועלים את ביאת משיח צדקנו, כמענה מלך המשיח להבעש"ט על שאלתו "אימתי קאתי מר" – לכשיפוצו מעיינותיך חוצה", כאשר המעיינות דתורת החסידות (תורת הבעש"ט) ודרכי עבודתו יפוצו בעולם.

והוצרך בענין של מלחמה – מכיון שישנם אלו שמנגדים לכך, ובלשון חז"ל: אם ראית דור מחרף, צפה לרגליו של משיח, ומאי טעמא – אשר חרפו אויביך ה' אשר חרפו עקבות משיחך", כלומר, ישנם ב' דרגות-דורות של מחרפים: דור ראשון – "אשר חרפו אויביך ה'", אלו שאינם מאמינים בה' בתורתו ובמצוותיו, ודור שני – "אשר חרפו עקבות משיחך", שבסוג זה יכולים להיות אפילו בני תורה, אלא שחלשים הם באמונת הגאולה

וההתפשטות דתורת החסידות, עד לאופן דייפוצו מעינותיך חוצה", ובהתאם לכך מתרבים והולכים אלו שצריכים לעסוק בהפצת המעיינות חוצה, וזאת – למרות הענין דירידת הדורות, שכן, גם העבודה הנדרשת היא קטנה וקלה יותר, כדלקמן: והענין בזה:

בהתחלת התקופה של גילוי תורת החסידות, בזמנם של הבעש"ט והמגיד – הי מספר מצומצם של תלמידים שהם עסקו בהפצת תורת החסידות, כידוע מסיפורי חסידים שאצל המגיד היו (ששים תלמידים, וע"פ נוסחא אחרת – ששים תלמידים אצל הבעש"ט, ואצל המגיד "פי שנים ברוחך") ק"כ תלמידים, שעליהם הוטל התפקיד והשליחות להפיץ את תורת החסידות, כל אי מהם קיבל מדינה מסויימת או חבל מסויים שבמקום זה הי צריך לעסוק בהפצת תורת החסידות.

[וביניהם גופא – היו תלמידים שעליהם הוטלה השליחות להפיץ את המעיינות גם במקום ה"חוצה", והיו תלמידים שאף שגם הם הפיצו את תורת החסידות, אבל אעפ"כ, לא מצינו אצלם השתדלות מיוחדת, עד כדי מסירות-נפש, להפיץ את תורת החסידות במקום ה"חוצה" – מכיון שעליהם לא הוטלה שליחות זו, מאיזו סיבה שתהי.

וע"ד המדובר פעם בארוכה אודות החילוק באופן עבודתם של הבעש"ט והמגיד – שהבעש"ט הי נוהג להרבות בנסיעות בעיירות ומושבות ישראל, ואילו המגיד הי נוהג לשבת במקומו, והיו באים אליו, – בודאי פעל המגיד אצל אלו שבאו אליו כו', אבל אעפ"כ, מה שצריכים לפעול בדרך, ביער, ובמקומות הרחוקים – לזה צריכים לצאת ממקומות ולבוא לשם כו', ואכ"מ.

ובדוגמת זה מצינו חילוק אצל תלמידי הבעש"ט והמגיד – באיזו מדה היתה ההשתדלות בנוגע להפצה במקום ה"חוצה" [דוקא].

ובדורות שלאח"י, הנה ככל שתורת החסידות הלכה והתפשטה יותר – נוספו יותר ויותר יהודים שעסקו בתורת החסידות והפצתה.

כלומר: אף שבתחילה היתה עבודה זו שייכת ליחיד סגולה, נשמות כלליות שעליהם הוטל להפיץ את תורת החסידות במדינה שלימה וכיו"ב – הי מדור לדור נעשתה עבודה זו שייכת ליותר ויותר יהודים, ובמקביל לכך – נעשתה העבודה קלה יותר, בהתאם למה שכבר הצליחו לפעול בענין זה במשך כל השנים, שהי ידועה השיחה של בעל יום ההולדת שעיקר הענין דייפוצו מעינותיך חוצה" התחיל לאחרי הגאולה דייט

אף שיחה זו נאמרה לתלמידים שלמדו את תורתו בד' אמות שלו,

בישיבת תומכי תמימים

שבליובאוויטש –

מכל-מקום, יש לומר,

שבימינו אלה שייכים

גם לכאו"א מישראל

כסלו בשנת תקנ"ט, ומאז – עסקו בהפצת המעיינות באופן דהולך ומוסיף, "מעלין בקודש", עד שהכשירו את ה"חוצה" אשר לא זו בלבד שיהי מסוגל לקבל את ה"מעיינות", אלא עוד זאת שה"חוצה" עצמו יהפך להיות "נרות להאיר".

ג. וכמו כן יש לומר בנוגע לדבריו של בעל יום ההולדת אודות העבודה דכל היוצא למלחמת בית דוד – זהו חלק ושלב חשוב בכללות העבודה דהפצת המעיינות חוצה:

בתקופה שבה התחילה העבודה דמלחמת בית דוד, בשנים הראשונות להתייסדותה של ישיבת תומכי תמימים – הנה מפני כו"כ סיבות הי הדבר צריך להתבצע ע"י אלו שהיו בבחינת נשמות כלליות (בענין זה), אלו שלמדו בליובאוויטש ונתחנכו ברוחה במשך זמן ארוך (לפי ערך), שעליהם הוטלה שליחות זו, ולהם ניתנו כחות מיוחדים שיוכלו לפעול זאת כדבעי, באורך וברוחב ובעומק כו'.

אמנם, בשנים שלאח"י, לאחרי ישיבת תומכי תמימים התרחבה והתפשטה בכו"כ במקומות [הסיבה הפשוטה לכך היתה קשורה עם ענין של גלות כו', אבל אעפ"כ, בנוגע לפועל הביא הדבר להתפשטותה של ישיבת תומכי תמימים בכו"כ מקומות]. עד להתפשטות ברחבי העולם כולו, בד בבד עם התפשטות והפצת תורת החסידות במקום ה"חוצה" – הנה לאחרי כל מה שפעלו במשך שנים אלו, נעשתה עבודה ושליחות זו שייכת גם לאלו שהם בציור של "בעלי-ביתים", שגם הם צריכים להיות "נרות להאיר", וגם עליהם מוטלת השליחות דמלחמת בית דוד.

ובקשר לשאלה והתמיהה, היתכן, כיצד יוכל הוא לפעול מה שפעלו החסידים בדור

ההוא כאשר ידע אינשי בנפשי מעמדו ומצבו, ובפרט שאז הי הענין ד"והיו עיניך רואות את מוריד", משא"כ עתה, שצריכים להזכיר ולספר אודות בעל יום ההולדת והוראותיו!:

המענה לזה – כאמור לעיל – שבד בבד עם הירידת הדורות, נדרשת עבודה קלה יותר, ע"ד ובדוגמת החילוק שבין בירור פ"ו ניצוצות בלבד לאחרי הבירור דר"ב ניצוצות בגלות מצרים, ועד"ז בנוגע לבירור דפ"ו ניצוצות גופא מהזמן שלאחרי גלות מצרים עד ימינו אלו – שבד בבד עם הירידה מדור לדור [אפילו בזמן הבית – הירידה דבית שני, שחסרו בו הי דברים, לגבי בית ראשון, ועאכו"כ הירידה דזמן הגלות לגבי זמן הבית, ובזמן הגלות גופא – עד ל"עקבות משיחך"], נדרשת עבודה קלה יותר, ובמילא, גם העבודה דהפצת המעיינות חוצה, או בלשון השיחה הנ"ל: מלחמת בית דוד – שייכת היא לכאו"א מישראל.

וכפי שאכן רואים בפועל ממש באופן עבודתו של נשיא דורנו בהפצת המעיינות חוצה – שההפצה חוצה לא היתה רק באותו אופן כפי שהי בזמנו של בעל יום ההולדת, אלא גם באופן של הפצה **עד לחוצה דחוצה**, כידוע גודל השתדלותו, עד לאופן של מסירת נפש, כדי להפיץ את מעיינות החסידות – הן מאמרי עבודה והן מאמרי השכלה – באופן שייגעו לכל אחד ואחת מישראל, בלשון עם ועם, אפילו לקטנים שבקטנים בידיעה, וכן לקטנים שבקטנים ביהדות, ועאכו"כ – קטנים שבקטנים בחסידות.

ד. והנה אודות השייכות דתוכן שיחה הנ"ל לכאו"א מישראל בדורנו זה – יש להוסיף עוד ענין:

שיחה זו נאמרה אמנם לתלמידים שלמדו בישיבת תומכי תמימים בתקופה ההיא, שהם שמעו את הדברים באופן ד"והיו עיניך רואות את מוריד", אבל אעפ"כ, בשיחה זו התייחס בעל יום ההולדת והתריע אודות מצב שיהי בתקופה מאוחרת יותר, ובכללות – שני דורות: הדור הראשון – "אשר חרפו אויביך ה'", והדור השני, תלמידי דור הראשון וממשיכי דרכם – "אשר חרפו עקבות משיחך", כלומר, שמלחמת בית דוד שייכת במיוחד לאלו שנמצאים בעקבתא דמשיחא ממש, שזהו דורנו זה.

ומזה מובן, שתפקיד זה הוטל לא רק על אלו שהיו נוכחים בעת אמירת שיחה הנ"ל, או אלו שנמצאים במעמד ומצב הדומה למעמד ומצבם של אלו שהיו נוכחים אז, כי אם לכל אלו ששמע שיחה זו הגיעה לאזנם – כתוצאה

אינו מסוגע לטעון כן... טענה כזו יכולה לבוא רק כתוצאה ממצב שהוא מגרה את היצה"ר – "על חטא שחטאנו לפניך ביצר הרע"!

ויש להאריך בכל זה, אבל – ממה נפשך: אם יפעלו הדברים (ובפרט ש"כל ישראל בחזקת כשרות") – די במה שכבר נאמר, ואם לאו ח"ו – איני יודע מה ניתן עוד להוסיף!

יעין כאו"א בפנים השיחה – אין זו "הנחה" שצריכים לחפשה כו', כי אם שיחה שהוגהה ונדפסה וכו', והעיקר – לדעת שהכוונה היא אליו, ולא רק שיקרא "שיחה נאה" בלבד, ויקיים עי"ז מצות תלמוד תורה (שהיא "כנגד כולם"), אלא יש לדעת שזוהי מצוה עוברת, מצוה שהזמן גרמא, שדוחה גם את הענין דלמוד התורה, ולכן, יש לקיים את הדברים בפועל ממש, ובלשון הידוע: "טאפארו-דא-פלאחו", כלומר, יש לפעול עם ה"בול-עץ" במעשה בפועל.

ז. והמעשה הוא העיקר: כאשר פוגשים יהודי – צריכים לדעת שכל הענינים שהוא חושב אודות תכלית ומטרת פגישתו, הרי ספק אם אכן זהו העיקר, מה שברור ללא כל ספק – שצריך לפעול עליו את הענין דהפצת המעינות חוצה!

וע"י ההתעסקות בהפצת המעינות חוצה זוכים ל"קא אתי מר דא מלכא משיחא", ובפשטות – פועל ממש, והולכים לקבל את פני משיח צדקנו מתוך שמחה וטוב לבב, "בנערין ובזקנינו גוי בבנינו ובבנותינו", שכן, אפילו יהודי אחד לא ישאר בגלות.

וההכנה לזה היא – עי"ז שפועלים על כאו"א מישראל וכללות עם ישראל לצאת למלחמת בית דוד, ובדאי שמנצחים במלחמה זו, שהרי "דוד מלך ישראל חי וקיים".

ותיכף ומיד, בעגלא דידן – "מיד הן נגאלין" (כפס"ד הרמב"ם), בגאולה האמיתית והשלמה עי"י משיח צדקנו, דוד מלכא משיחא.

במעמד ומצב מיוחד, בהתוועדות מיוחדת, וכו', אבל אעפ"כ, בדורנו זה שייכים כל פרטי הדברים לכאו"א מישראל ובכל מצב, גם כאשר נמצאים במדינה שהיא בחצי כדור התחתון, וביום חול, ורוב הקהל – "תורה על על הרוב תדבר" – אינם בחורי-ישיבה, מ"מ, שייכים הדברים לכאו"א מישראל, ואפילו לנשים.

ומכיון שתובעים זאת – הרי בודאי ניתנו לכאו"א הכחות הדרושים לכך, ובלשון חז"ל: "איני מבקש כו' אלא לפי כחך", שכן, ע"פ תורה אסור לתבוע דבר שאין בכחו של האדם לעשותו, כפי שמסופר בגמרא שגבאי-צדקה התחבאו כדי שלא לפגוש יהודי שלא הי' בכחו – באותו זמן – לתת לצדקה, ואעכו"כ שלא תבעו זאת ממנו! וא"כ, כאשר תובעים זאת – בודאי נתנו את כל הכחות הדרושים לכך.

ומזה באים לחיוב נוסף: מכיון שנשיא ישראל "האָט זיך אָפגעגעבן און האָט זיך אַריינגעלייגט" להדפיס ולפרסם את הדברים עבורו ולתת לו את הכחות הדרושים לעבודה זו – "כל אחד ואחד חייב לומר בשבילו נבא העולם" – הרי אם לא ינצל ח"ו את הכחות שנותנים לו, נמצא, שלא זו בלבד שאינו ממלא את תפקידו, אלא עוד זאת, שגורם בלבול, כביכול, בתפקידו ושליחותו של נשיא ישראל!...

והנה, כל האמור לעיל הוא בתקפו במשך כל השנה כולה, ועאכו"כ כאשר בא יום מיוחד בשנה שאז "מזלו גובר" – הרי בודאי שכל עניני תורתו ועבודתו, הוראותיו ושיחות קודש שלו, הם בתנועה של התגברות, ובמילא, הנתנית-כח היא ביתר שאת וביתר עוז.

א. ואם לאחרי כל אריכות הדברים יבוא ה"קלוגינקער" ויאמר שזהו אמנם "פשטיל" טוב ויפה, אבל אין זה נוגע אליו, ואין זה נוגע למעשה בפועל וכו' – להוי ידוע שטענה זו אינה מה"קלוגינקער" עצמו, שאפילו הוא

מציווי נשיא דורנו להדפיס ולפרסם שיחה זו – שכן, העובדה ששמעו אודות שיחה זו היא בודאי בהשגחה פרטית, ובלשון המשנה: "כל מה שברא הקב"ה בעולמו לא בראו אלא לכבודו", ולכן, מהוה הדבר הוראה ונתנית-כח מאת נשיא דורנו שגם הם צריכים להשתתף במלחמת בית דוד.

ותוכנה של מלחמה זו – לבטל את הענין ד"אשר חרפו אויביך ה'", ולאח"ז, – ביטול הענין ד"אשר חרפו עקבות משיחך".

הסוג ד"אשר חרפו עקבות משיחך" אינם "אויביך ה'" – אדרבה, הם יהודים לומדי תורה ומקיימי מצות, אלא שאינם יכולים לסבול שיהודי אומר "אט אט קומט משיח", מכיון ששומעים כבר את פעמי "עקבות משיחך"!

זוהי איפוא "מלחמת בית דוד" בימינו אלו – לבטל את הענין ד"אשר חרפו עקבות משיחך", וזאת – ע"י הפצת המעינות חוצה, היינו, שיוצא מדי אמות שלו, אפילו כאשר די' אמותיו ב"ליובאוויטש"... והולך למקום ה"חוצה", ששם נמצאים אלו "אשר חרפו עקבות משיחך", ושם מפיץ את מעיינות החסידות!

ופשיטא, שכל זה צריך להעשות בדרכי נועם ובדרכי שלום, אבל – באופן של מלחמה, היינו, שהולך בתוקף, וללא כל פחד, ועד שאינו חושב ומהרהר כלל אודות סכנת המלחמה, כדי שלא יבוא לעבור על הציווי ד"אל ירך לבבכם גוי" (כפס"ד הרמב"ם), וביחד עם זה – כאמור – בדרכי נועם ובדרכי שלום, ואז מצליח לפעול באופן המתאים.

ה. לסיכום הדברים:

מכיון שנשיא דורנו צוה להדפיס להפיץ ולפרסם שיחה הנ"ל – הרי מובן, שכל פרט השיחה, כל תיבה ותיבה שבה, שייכים לכאו"א מישראל שנמצא בדורנו זה! שיחה זו נאמרה אמנם בשנה מסויימת,

invitations & benchers

הזמנות ברכונים

NY AREA 1.718.756.1473 • outside NY 1.888.4BENCHERS

WWW.4BENCHERS.COM

לוח שבועי

שבוע דפרשת וירא - חיי שרה

זמני השבת			שקיעה		חצות היום והלילה		סוף זמן קריאת שמע		זריחה		
יציאה	כניסה		ניו יורק	תל אביב	ניו יורק	תל אביב	ניו יורק	תל אביב	ניו יורק	תל אביב	
5:25	4:09	ירושלים	4:51	4:50	11:39	11:24	9:03	8:41	6:27	5:58	יום שישי, ט"ז חשון
5:27	4:29	תל אביב	4:50	4:49	11:39	11:24	9:03	8:41	6:29	5:59	שבת קודש, י"ז חשון
5:25	4:18	חיפה	4:49	4:48	11:39	11:24	9:04	8:42	6:30	6:00	יום ראשון, י"ח חשון
5:33	4:33	ניו יורק	4:48	4:48	11:39	11:24	9:05	8:42	6:31	6:01	יום שני, י"ט חשון
6:16	5:11	פריז	4:47	4:47	11:39	11:24	9:05	8:43	6:32	6:01	יום שלישי, כ" חשון
5:22	4:14	לונדון	4:45	4:46	11:39	11:24	9:06	8:43	6:33	6:02	יום רביעי, כ"א חשון
8:04	7:05	סידני	4:44	4:45	11:39	11:24	9:06	8:44	6:35	6:03	יום חמישי, כ"ב חשון

הזמנים מתייחסים למרכז הארץ. באזורי ההרים והעמקים עשויים להיות שינויים עד מספר דקות

מורה שיעור ללימוד הרמב"ם היומי

יום	ג' פרקים ליום	פרק אחד ליום	ספר המצוות
שישי ט"ז חשון	הלי מלוה לוח בפרקים אלו.. פרק א-ג.	הלי מאכלות אסורות בפרקים אלו פרק יד.	מ"ע קצו. מל"ת רלד.
שבת י"ז חשון	פרק ד-ו.	פרק טו.	מ"ע קמב.
ראשון י"ח חשון	פרק ז-ט.	פרק טז.	מל"ת רלט.
שני י"ט חשון	פרק י-יב.	פרק יז.	מ"ע קצט. מל"ת רמ.
שלישי כ" חשון	פרק יג-טו.	הלי שחיטה בפרקים אלו.. פרק א.	מל"ת רמא. רמב.
רביעי כ"א חשון	פרק טז-יח.	פרק ב.	מל"ת רלה.
חמישי כ"ב חשון	פרק יט-כא.	פרק ג.	מל"ת רלו.
שישי כ"ג חשון	פרק כב-כד.	פרק ד.	מל"ת רלז.

מה במעטפה?

בז' מרחשון לפני 16 שנים, בשנת תשמ"ו, סיפר הרבי אשר בין המכתבים שקיבל לאחרונה "נתקבל מכתב מאשה אחת, מפוחדת ומבוהלת. מה קרה? קבלתי מכתב - מספרת האשה במכתבה - שבסיומו דורש כותב המכתב לעשות עשר העתקות ולשלחן לעשר אנשים, וממשיך, שבזכות זה תקבל שכר כו', ומכלל הן אתה שומע לאו, שאם לא תשלח עשר העתקות אלו "שלא נדע" מה שיקרה לה... ומוסיף, שתדע ש"כבר הי' לעולמים", והתוצאות היו כך וכך. - תוכן המכתב מלא שטויות... כותב המכתב אינו חותם את שמו, והיא איננה יודעת מהיכן השיג את כתבתה. בכל אופן, שואלת היא, מכיון שקיבלה "איום" כזה, האם כדאי לה לשלוח עשר העתקות אלו כדי לצאת מידי ספק"...

השאלה היחידה שמנקרת בראש היא, מדוע אנשים שנבהלים כל כך מחומר לבן, שלכל היותר גורם למחלה לא קטלנית שתורפתה ידועה ובדוקה, אדישים לחלוטין לסכנות האיומות שאורבות להם לא במעטפות, אלא במצבורי הנשק האדירים המקיפים כעת את תושבי אה"ק, ביד ה"רשות הפלסטינית", מהרה תכלה אכ"ר.

ושאלה חשובה יותר - האם בהלת האנתראקס לא נועדה בעצם כדי להדליק לנו את הנורה ולהזכיר: אנשים בריאים בנפשם מגלים רתיעה מול סכנות. ניתן, אפשר והכרחי להסביר לאנשים את הסכנה הגלומה ב"תהליך" מכל סוג שהוא עם מרצחים שפלים. לא צריך לחכות שתישפך אבקה לבנה, אפשר להקדים רפואה למכה.

אז איך זה הולך עם מכתבים שבהם בשורת הגאולה? נכון, זה קצת קשה. נמצאים בתקופה מבולבלת ומרובת סתירות. לא קל לזעוק בקול גדול את המחאה האדירה נגד מהלכי הממשלה, ובאותה נשימה להכריז בקול גדול את בשורת התקווה והבטחון בגאולה הקרובה. אבל זהו צו השעה, ולחסידיים ניתנו הכוחות למלא אותו.

אז במקום **אבקה** לבנה ניקח קצת "וווייסע" נוזלי - וקדימה לעבודה.

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

את הרחוב חסמו ניידות משטרה מהבהבות. ניידות כיבוי אש הגיעו מכמה כיוונים. אנשים עם סרבלים לבנים ומסכות אבי"כ התעסקו עם ניילונים וחומרי ניטרול. הבניין הענק פונה מיושביו, אנשים נשלחו לבדיקות דם בהולות, ההיסטריה הרימה ראש וחגגה בראש כל חוצות.

ובמרחק מה שם, ישב המטרולל שהכניס פודרה למעטפה, והתפוצץ מצחוק. הוא בטח לא החמיץ את ההזדמנות להגיע לאיזור ולהביט על הבלאגן.

ככה זה היום. קמפוצ' טאלק, אבקת אפיה, סוכר ונילון, סיד גולמי, או כל חומר לבן דק אחר, יכול להוציא משלוותם את כוחות הבטחון ההצלה הכיבוי והשיטור, הניטור החיטוי הריפוי ואיכות הסביבה. הנמענים יוצאים מבוהלים ודחופים, והעיר שושן נבוכה. והכל, כמו שאמרנו, בגלל משועמם אחד, או כמה, שמחליטים לשגע את העולם.

אלא שעבורנו כל הסיפור הזה לא חדש. בז' מרחשון לפני 16 שנים, בשנת תשמ"ו, סיפר הרבי אשר בין המכתבים שקיבל לאחרונה "נתקבל מכתב מאשה אחת, מפוחדת ומבוהלת. מה קרה? קבלתי מכתב - מספרת האשה במכתבה - שבסיומו דורש כותב המכתב לעשות עשר העתקות ולשלחן לעשר אנשים, וממשיך, שבזכות זה תקבל שכר כו', ומכלל הן אתה שומע לאו, שאם לא תשלח עשר העתקות אלו "שלא נדע" מה שיקרה לה... ומוסיף, שתדע ש"יכבר הי' לעולמים", והתוצאות היו כך וכך. - תוכן המכתב מלא שטויות... כותב המכתב אינו חותם את שמו, והיא איננה יודעת מהיכן השיג את כתבתה. בכל אופן, שואלת היא, מכיון שקיבלה "איום" כזה, האם כדאי לה לשלוח עשר העתקות אלו כדי לצאת מידי ספק"...

את המשך השיחה ראיתם בוודאי בקונטרס "יחי המלך" של השבוע שעבר. הרבי כמובן ענה לה שתסיח דעתה מכל העניין ותקד את המכתב. אלא שכאן ראה הרבי הזדמנות לזום מבצע דומה - משלוח של עשרה מכתבים בהם יובאו דברי גדולי ישראל אודות הציפיה לגאולה.

בקיצור: לא צריך אבקה לבנה. אפשר, מתוך השפע האדיר של העלונים שיצאו מאז ועד עתה, לנסות ולהגיע "רק" לעשרה יהודים. בדוק ומנוסה שתמיד יש לכך תוצאות. תמיד מישהו יתעניין בעקבות כך. תמיד השרשרת תמשך באיזה שהוא אופן. ברית כרותה לתעמולה שאינה חוזרת ריקם.

פתגם השבוע בענייני גאולה

בימינו אלו נתבטלו כל המניעות והעיקובים כו', וכיון שכן, ישנה (לא רק המציאות דמשיח, אלא) גם ההתגלות דמשיח, ועכשיו צריכים רק לקבל פני משיח צדקנו בפועל ממש . . . וכיון שכן, מובן, שכל העניינים וכל הפעולות הדורים בענייני משיח וגאולה, כולל גם באכילתו ושתייתו, שמשותקק לסעודה דליתן ושור הבר ויין המשומר, עד כדי כך שגם לאחר הסעודה נשאר רעב לסעודה דליתן ושור הבר ויין המשומר, ובמילא, טוען להקב"ה שאינו יכול לקיים המצווה ד"ואכלת ושבעת וברכת" לאמיתתה עד שהקב"ה יושיבנו על שולחנו להסעודה דלעתיד לבוא.

(משניות ש"פ וירא תשנ"ב)

מהותו להיות בטבע מדת החסד, וגם כמה שמייגע את עצמו לשנות טבע המדה שלו לא תשתנה המדה בעצם, רק יכול להיות התעלמות איזה כח לפי שעה ולהתנהג בהמדה הפכיות, וכמו אברהם אבינו ע"ה שכבש את רחמיו מעל בנו יחידו והתנהג במדת הגבורה, שזהו רק לפי שעה שיש בכח הנפש להעלים איזה כח לגמרי, וגם זה היה בדרך נסיון והיינו רק לקיים רצון ה' יכול להיות התגברות כזאת.

(המשך תער"ב ח"א ע' תקט)

כ"ק אדמו"ר מהוריי"א

ארדה נא ואראה (יח, כא)

אנשי סדום אמנם חטאו במעשיהם הרעים. אך הקב"ה הסתכל ב"סוף מעשיהם" - האם הם יתחרטו ויחזרו בתשובה על מעשיהם הרעים, או שיעמדו ברשתם.

(על"פ ספר המאמרים' תש"ג ע' 88)

כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

נוסף על המבואר לעיל שקיימת מציאותו של משיח בניצוץ משיח (בחינת היחידה) שבכל אחד ואחד מישראל, קיימת גם מציאותו של משיח כפשוטו (יחידה הכללית) - כידוע ש"בכל דור ודור נולד א' מזרע יהודה שהוא ראוי להיות משיח לישראל", "א' הראוי מצדקתו להיות גואל, ולכשיגיע הזמן יגלה אליו השי"ת וישלחו כו", ואילו לא היו מתערבים עניינים בלתי רצויים המונעים ומעכבים כו' הי' מתגלה ובא בפועל ממש.

וע"פ הודעת כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, משיח שדורנו, שכבר נסתיימו ונשלמו כל ענייני העבודה ועומדים מוכנים לקבלת פני משיח צדקנו, הרי, בימינו אלו נתבטלו כל המניעות והעיקובים כו', וכיון שכן, ישנה (לא רק המציאות דמשיח, אלא) גם ההתגלות דמשיח, ועכשיו צריכים רק לקבל פני משיח צדקנו בפועל ממש!

(ספר השיחות' ה'תשנ"ב ע' 95)

כ"ק אדמו"ר הזקן

ארדה נא ואראה (יח, כא)

"ארדה נא" - לשון ירידה - הוא מלמעלה למטה, היינו להשיג בחסד החסד ללמד זכות; "ואראה הכצעקתה הבאה אלי עשו" - דהיינו אם עונם גדול מנשוא כל כך, עד שגם על פי החסד לא יוכל למצוא זכות, אז - "כלה"; "ואם לא" - פירוש אולי על ידי החסד יוכל ללמד זכות כו'. ושוהו מה שכתוב במדרש: "ארדה נא" - ממדת הרחמים למדת הדין.

(תורה אור' פרשתנו טו, ג)

כ"ק אדמו"ר האמצעי

הכצעקתה הבאה אלי (שם)

בעשות אדם פרטי איזה דבר רע יורשם הפועל הרע הזה ויעשה ממנו צירופים רעים בשרשו הרוחני. ועולה עוד למעלה יותר על ידי הממוצעים הרבים עד רום המעלות ממש, עד שעולים לבחינת העצמות ממש. וזהו "הכצעקתה הבאה אלי".

(תורת חיים' פרשתנו ק, ד)

כ"ק אדמו"ר הצמח צדק

אשר אהבת את יצחק (כב, ב)

האדם מתענג דוקא מדברים שהם היפך טבעו. ולמשל: נפש עייפה, בעת תוקף החום, רוצה מים קרים דוקא; ומי שקר לו ביותר רוצה מים חמים דוקא.

וכן בני ישמעאל, ששרשם מבחינת החסד, אוהבים נגונים של עצבות ומרירות, ואילו בני אדום, ששרשם מבחינת הגבורה, אוהבים ניווני שמחה.

ולזאת, אברהם שמדתו חסד ואהבה, אהב את יצחק שמדתו גבורה ויראה.

(על"פ אור התורה' ח"ד ע' א'תתלה)

כ"ק אדמו"ר מהר"ש

ויקרא שם בשם ה' א-ל עולם (כא, לג)

ולא כתיב א-ל העולם, לפי שעולם מקבל תמיד חיות מן אלקות, וכמו שכתוב: "המחדש בטובו בכל יום תמיד מעשה בראשית" - מאין ליש, ולכך כתיב 'אל עולם' כיון שתמיד מקבל העולם חיותו. ועוד יש לומר שהוא לשון נצחיות וכמו שאמרו רז"ל: "כל מקום שנאמר נצח סלה ועד אין לו הפסק מן העולם ועד העולם", והיינו שיומשך מלמעלה מן הזמן גם בזמן ומקום.

(ספר המאמרים' תר"ל ע' יט)

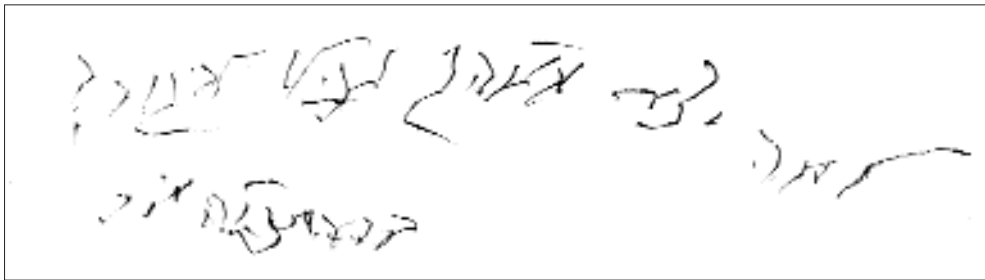
כ"ק אדמו"ר מהורשי"ב

הטבעיות לא תשתנה לעולם, דמי שהוא איש החסד לא ישתנה לעולם לאיש הגבורה, וכן מי שהוא בטבע הגבורה לא ישתנה בעצם

- פרסום ראשון -

למה יצא מארץ הקודש אפילו לביקור?

מענה כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א לאחד שרצה לצאת מארץ הקודש לביקור בחו"ל:
למה יצא מאה"ק אפילו לביקור?
בדהתפוחהמ"ז [=בדיקת התפילין והמזוזות]

בזבז האוצרות

אחד האמצעים להפצת בשורת הגאולה של הרבי שליט"א מלך המשיח בקנה מידה עולמי, הן הערכות עם שבע מצוות בני נח ועם המים החיים שטבל בהם המלך המשיח, שהינן סגולה נפלאה לברכה והצלחה כידוע ומפורסם

בשבועות הקרובים אנו עומדים "לבזבז את כל האוצרות" וולסיים את כל המלאי. כל אלפי הערכות שנותרו יוצאו ויפוזרו וישלחו חינם

(מלבד הוצאות האריזה והמשלוח) לכל המעוניינים בכל רחבי תבל (לאחר מכן כמעט ולא יהי' ניתן להשיג זאת, לפחות לא בכמויות גדולות).

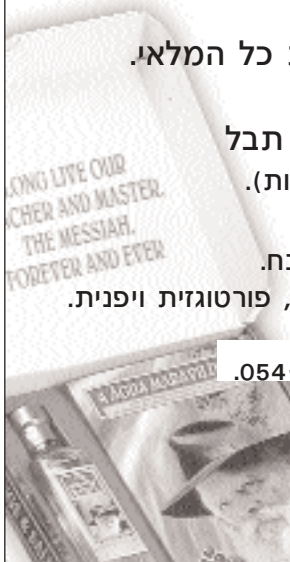
זו הזדמנות פז לכל מי שיש לו קשר עם גוים לחשוף אותם

לבשורת הגאולה של המלך המשיח יחד עם הפצת שבע מצוות בני נח.

קיימות ערכות בשמונה שפות: אנגלית, צרפתית, רוסית, גרמנית, איטלקית, ספרדית, פורטוגזית ויפנית. כל הקודם זכה.

כל המעוניין יזדרז ויתקשר לטל' 03-9060346, 056-389945, 054-324770.

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

עם הרב לוי-יצחק גינזבורג
משפיע בישיבת תות"ל
המרכזית - כפר חב"ד

"וילכו לאוהליהם שמחים וטובי לב"

ולכאורה השאלה מתבקשת מאליה: מה קורה כאן? מה יש כאן לשמוח? והרי כשרק חושבים לרגע "פון וואנעט גייט מען און וואו גייט מען" (=מניין הולכים ולאן הולכים) – הרי זה עצוב ביותר! • את השאלה אפשר לכאורה להרגיש הרבה יותר מאשר את התירוצ, אך ישנו גם תירוצ והסבר אמיתי, אם-כי לא קל ולא פשוט לביצוע

ובפרט ש"כלי התקשורת" שישנם היום, שבאמצעותם אפשר ברגע כמימרא לדעת ולהיות מעודכנים בכל מה שקורה – לא היו אז מצויים כלל. לא זו בלבד שלא חלמו אז על משהו כמו אתר "770לייב" באינטרנט, בו אפשר לצפות בכל רגע נתון במה שקורה ב-770, אלא אפילו מידע רגיל על מה שקורה אצל הרבי לא זרם באופן מסודר לארץ. יומן "בית חיינו" לא הודפס עדיין בשום מקום, הטלפונים עלו אז פי כמה וכמה, ולא לעיתים מזומנות הרשה לעצמו כל אחד להרים טלפון ולשאול מה קורה ב-770. אפילו היו "דעות" שהסבירו שאין צורך בדבר כזה וטענו: "הרי העיקר הוא לימוד ותפילה! מה כל-כך חשוב לדעת מה הרבי אמר בדיוק ולמי, מתי הניף את ידו ואם הייתה חלוקת דולרים פתאומית? מה כל כך איכפת לך מה הרבי דיבר זה עתה, הלא תוכל לקרוא זאת ב"הנחה" בעוד כמה ימים. וכי את כל שאר השיחות אתה כבר יודע בעל פה? והלא זו ממש חיזונית שביחזונית..."

היו אמנם כמה מוקדי מידע בודדים, אצל ר' חיים שלום שיי הלוי סגל בתענד ובעפולה, אצל ר' לייזר שיי ליכטנשטיין בירושלים, אצל השלוחים, ובפרט אצל ר' שמואל גרייזמאן ור' יוסיל ליברוב ועוד, אבל לא זו הייתה השפה הכללית.

כמאורע מאפיין אוכל לציין שכאשר הגעתי באחד מימי ראשון בבוקר לשיבה בכפר חב"ד, כאשר אני מתוסכל לגמרי מזה

לא יכולנו להגדיר לעצמנו מה בדיוק מקבלים כאן שאי-אפשר לקבל בשום מקום אחר ובשום אופן שבעולם, הנה התחלנו לטעום ולהכיר ולהרגיש את מה שהרבי אומר כמה וכמה פעמים, שאפשר לקחת ולקבל אפילו רק "מהקירות של 770". התחלנו רק אז לחוש כיצד המקום מתחיל להשפיע גם עלינו,

– מקום בו הכל סובב סביב נקודה אחת ויחידה שאין בלתה. מקום בו "הנשיא הוא הכל" אינו רק פתגם הלכות מדברי חז"ל, אלא מציאות חיים פשוטה וממשית. מקום בו חשים בפשטות גמורה, ללא צורך בשום הסברים וביאורים, כי "הנשיא הוא הכל", הכל ממש. מקום בו הכל סובב סביב הרבי שליט"א מלך המשיח – לומדים רבי, מתפללים רבי, מתוועדים רבי, מדברים רבי, אוכלים רבי, שותים רבי, ישנים רבי, חיים רבי, נושמים רבי. זוהי כל המציאות בפועל ממש ובפשטות ממש.

הימים והחודשים חלפו להם כל-כך מהר (בכלל, כידוע ליודעים, אומרים כי ב-770 הזמן חולף לו במהירות עצומה, פי כמה וכמה מאשר במקומות אחרים...) ועוד לפני שהספקנו לקלוט משהו מהבלי-גבול שנותנים כאן, כבר הגיע הזמן לחזור לארץ – להיות רחוק בגשמיות, וממילא בדרך כלל גם ברוחניות, מן המעיין הנובע והשופע חיים. וכדברי הרבי שליט"א שכאשר רק יוצאים מן האסקופה של 770 כבר נמצאים ב"ערי השדה", על אחת כמה וכמה מעבר לים.

כשעומדים אנו עדיין תחת הרושם הנפלא של החודש השביעי בליובאוויטש שבליובאוויטש, ובפרט של חודש תשרי ד'שנת ה'תשס"ב, אי אפשר לי שלא להיזכר שוב ושוב באותה שיחת קודש שזכינו לשמוע מפי הרבי שליט"א מלך המשיח אחרי חודש תשרי של 'שנת ה'תשס"א.

האמת היא שהרבי שליט"א חוזר על אותו רעיון ואותה נקודה כמה פעמים בכל שנה ושנה, כל פעם בסגנון אחר ובצורה אחרת. אלא שבאותה התוועדות של שבת פרשת לך לך תשמ"א, הרגשנו הרבה יותר במוחש שהרבי מדבר ממש אישית אלינו, תלמידי ה'קבוצה' שעמדה אז לחזור לארץ-הקודש אחרי שנה תמימה, שנת תי"ו שי"ן מ"ם, בבית חיינו, והאורחים ששהו אצל הרבי שליט"א בתשרי תשמ"א.

ולכן, בכל שנה ושנה מחדש, כאשר מתעוררות אותם רגשות ואותם ההרהורים, מתבקש מאליו ציור פני הרבי שליט"א יחד עם הזיכרון וההתעוררות של אותו מעמד, באותם דברות הקודש אשר חיים וקיימים לעד, והם לא רק בבחינת "יהיו בעיניך כחדשים", אלא בבחינת "חדשים ממש", כאילו נאמרו היום ממש.

ההרגשה שלנו אז, לקראת החזרה לאה"ק, הייתה, בלשון החסידות, "קלאמוטנע", ובלשון העולם "מוזפתת": אחרי שנה תמימה ב-770, כאשר בתחילה

שליחות ותפקיד נעלים ונפלאים עוד יותר!
עד כאן תוכן השיחה משבת פרשת לך לך
תשמ"א.

ו גם הסיבה, אומר הרבי הרי"צ
בילקוטי דיבורים, שבאותו פסוק נאמר
"וילכו לאוהליהם", ולא "וילכו
לבתייהם". שלכאורה תמוה: הרי מדובר כאן
לא במדבר בו גרו ישראל באוהלים, בדרכם
לארץ, אלא ביהודים שגרו בארץ ישראל בימי

ועתה עומדים ללכת כל אחד לביתו ולמקומו,
לעסוק בעניינים הגשמיים והחומריים,
לעבודה בעולם, בתחתון שאין תחתון למטה
הימנו, ותובעים מכל אחד ואחד שיעשה זאת
בשמחה ובטוב לבב. נשאלת השאלה: הוא
היה הרי צריך להרגיש עצוב ביותר,
"קאלאמוטנע", כאשר הוא חושב, ולו רק
לרגע קצר, "פון וואנעט גייט מען און וואו
גייט מען (=מניין הולכים ולאן הולכים)?! איך
אפשר אם כן להיות "שמחים וטובי לב"?

האמת ניתנה להיאמר כי את השאלה
הבנו וגם הרגשנו היטב היטב, טוב מאוד,
הרבה הרבה יותר מאשר את התירוץ – אבל
בכל זאת היה גם תירוץ על השאלה, תירוץ
והסבר אמיתי, אם-כי לא קל ולא פשוט
לביצוע, מדוע וכיצד אפשר וצריך אכן להיות
"שמחים וטובי לב" גם כשנוסעים מבית-
המקדש, מן המלך ומיהקהל'.

– מיגייט ניט אָוועק פון בית-המקדש,
מיגייט ניט אָוועק פון מלך, מיגייט ניט אָוועק
פון יהקהל' (=לא הולכים ועוזבים את בית-
המקדש, לא הולכים ועוזבים את המלך, לא
הולכים ועוזבים את יהקהל')! אומר הרבי.

הולכים לבצע ולמלא את תכלית הכוונה
של בית-המקדש, אומר הרבי, הולכים לבצע
ולמלא את תכלית הכוונה של המלך והולכים
לבצע ולמלא את תכלית הכוונה של יהקהל'
– להביא את כל זה הביתה, להכניס את כל
זה אל תוך תוכם של העניינים הגשמיים.

תכלית הכוונה היא לעשות לו יתברך
דירה, בה ישכון ויתגלה בכל עצמותו ממש,
בדיוק כמו בבית-המקדש, בדיוק כמו אצל
המלך, בדיוק כמו ביהקהל', בדיוק כמו
בתשרי, בדיוק כמו בדי' אמות של "דער רבי
דער שווער", בדיוק כמו בשעת ההתוועדות
ובשעת היהקפות – בתחתונים, להכניס זאת
לתוך המציאות הרגילה של החיים.

ואדרבה, כאשר היינו בבית-המקדש, אצל
המלך, במעמד של יהקהל' – הייתה זו חוויה
שרוממה אותנו והוציאה אותנו מן המציאות
הרגילה, כך שלמרות היותנו נעלים כל-כך,
הרי בעצם לא הייתה זו המציאות שלנו כמות
שהיא, החיים שלנו כמות שהם, אלא כ"דבר
נוסף על עצמותו", אמנם נעלה ונשגב עד
מאוד, אבל עדיין לא המציאות הפשוטה
והרגילה שלנו.

ועתה הולכים קדימה למצב נעלה עוד
יותר – שהמציאות הפשוטה והרגילה שלנו,
גם כפי שהיא למטה מטה, תחתון שאין למטה
הימנו, תהיה כל כולה מלאה וחדורה בבית-
המקדש, במלך, ביהקהל'. ולכן עושים זאת
בשמחה גדולה, "שמחים וטובי לב", כי אכן
אין זו ירידה ונפילה, אלא להיפך, משימה

שעדיין איני יודע בכלל אם הרבי התוועד
בשבת (אז הרבי לא התוועד בכל שבת) ואם
כן על מה דיבר, נכנסתי ליזאלי, וכל עוד נפשי
בי שאלתי: "האם הייתה בשבת
פארבריינגען?" – נתנו בי הנשאלים עיניים
שואלות ואמרו לי בשיא הרצינות, בלי להבין
בכלל על מה מדברים: "למה זה חשוב לך כל-
כך? כן, היו שני פארבריינגענישן. 'למעלה'
התוועד הרב גרוזמן ו'למטה' הרב
נפרסטק...".

אמור, רק הספקנו לטעום מעט
"מהקירות של 770" ולהתחיל קצת
לחוש מהמיוחד והנפלא ביותר כאן
שכמותו אין בשום מקום בעולם – וכבר
צריכים היינו לעזוב את כל זה ולחזור לארץ-
הקודש. וכפי שאמרו בדרך צחות: "ומפני
חטאינו גלינו לארצנו ונתרחקנו מעל
אדמו"רנו...".

"יודע צדיק נפש בהמתו", הרבי שליט"א
הרגיש את התחושה המשותפת לכולנו, ודיבר
שיחה מיוחדת באותה התוועדות שבת לך לך
תשמ"א, שיחה שכל אחד מאתנו הרגיש שהיא
מיועדת ממש אליו.

הרבי דיבר אז על מה שכתוב בהפטרה של
שמיני-עצרת (בחו"ל) המספרת ומתארת את
המעמד הנשגב, השמחה הגדולה וכל
ה"שטורעם" שהיה בחנוכת בית-המקדש
הראשון אצל שלמה המלך. וההפטרה
מסיימת: "ביום השמיני שילח את העם וילכו
לאוהליהם שמחים וטובי לב על כל הטובה
אשר עשה ה' לדוד עבדו ולישראל עמו".

והרבי פתח ואמר: לכאורה השאלה כאן
מתבקשת מאליה, מה קורה כאן? מדוע הם
כל כך "שמחים וטובי לב"? מה יש כאן כל כך
לשמוח? והרי כשרק חושבים לרגע "פון
וואנעט גייט מען און וואו גייט מען" (=מניין
הולכים ולאן הולכים)?

– מיגייט אָוועק פון בית-המקדש, מיגייט
אָוועק פון מלך, מיגייט אָוועק פון יהקהל'
(=הולכים ועוזבים את בית-המקדש, הולכים
ועוזבים את המלך, הולכים ועוזבים את
יהקהל'). ולאן הולכים – הביתה, לעסוק
בעניינים הגשמיים והחומריים, לעבודה
בעולם, בתחתון שאין תחתון למטה הימנו.
מדוע אם כן הם "שמחים וטובי לב"?

והרבי המשיך ואמר במפורש על מה
מדובר כאן: ואותו הדבר כאשר יהודים
עומדים לעזוב ולנסוע הביתה אחרי חודש
תשרי של 'שנת הקהל', כאשר היינו כולנו יחד
בדי' אמותיו של "דער רבי דער שווער",
התפללנו ביחד, התוועדנו ביחד, שמחנו
ורקדנו "און גיפראוועט הקפות" ביחד –

כאשר נכנסתי ליזאלי,
וכל עוד נפשי בי
שאלתי: "האם הייתה
בשבת פארבריינגען?" –
נתנו בי הנשאלים
עיניים שואלות ואמרו
לי בשיא הרצינות, בלי
להבין בכלל על מה
מדברים: "למה זה
חשוב לך כל-כך? כן, היו
שני פארבריינגענישן.
'למעלה' התוועד הרב
גרוזמן ו'למטה' הרב
נפרסטק..."

שלמה המלך, כאשר היו "איש תחת גפנו
ותחת תאנתו". היו להם, אפוא, בתי קבע
למגורים, ולא רק אוהלים שהם דירת ארעי –
מדוע אם כן אומר הפסוק שהם הלכו
לאוהליהם ולא לבתייהם?

אלא, אומר הרבי הרי"צ שם, כאשר חזרו
מבית-המקדש הם הכירו והרגישו שהבית
האמיתי שלהם הוא לא המקום בו הם גרים
ונמצאים כל השנה. הבית האמיתי שלהם הוא
בית-המקדש. כאן, בבית המגורים, הוא רק
ה"אוהל", מקום דירת עראי, המקום בו
נמצאים בשליחות כדי להביא גם ודווקא
לכאן את הבית האמיתי, את בית-המקדש.

וכאותו חסיד מפורסם, ר' שמואל דוד
הלוי ע"ה רייטשיק, שבמשך עשרות שנים נהג
לומר בכל יום ויום "תפילת הדרך" (בלי שם
ומלכות) בשהותו בביתו בלוס-אנגילס –
שהרי המנהג הוא שכאשר נמצאים בדרך
אומרים בכל יום "תפילת הדרך" (בלי שם
ומלכות) והוא הרי מקום דירתו היא אצל

הרבי ורק מפני השליחות והתפקיד נמצא הוא שם, "בדרך", אם כן, אפוא, עליו לומר בכל יום ויום "תפילת הדרך"!

כל העניינים שלך, הינד רק ה"אורח", ועד שאתה מתבטל לגמרי ונכלל לגמרי ב"הנשיא הוא הכל".

לשם כך גם נוסעים והולכים הביתה אחרי חודש תשרי הנפלא של 'שנת הקהל' – לא הולכים ולא עוזבים ח"ו את 770! הולכים בשליחות ובמשימה להביא את 770 הביתה ולכל העולם, בבחינת "מאך דאך 770" (=עשה כאן 770).

ביחד עם זה, וכחלק מעבודת השליחות הזו, עלינו לעורר את התשוקה והרצון בכל מקום להגיע גם כפשוטו ל-770. צריך לבוא בעצמנו ולהביא ככל האפשר עוד ועוד יהודים לרבי גם בפשטות ובגשמיות, ובפרט במשך 'שנת הקהל', בכל הזדמנות קרובה, ולא להמתין ולחכות רק לתשרי הבא. וכבר פורסם כמה פעמים גודל החביבות של הרבי במיוחד לאורחים הבאים בי'שנת הקהל', ואם כי דובר שם בעיקר על תשרי, הרי הרבי אומר ומדגיש שהשנה כולה יש בה את הסגולה הנפלאה והכוחות המיוחדים הניתנים בי'שנת הקהל'.

וכאשר הרבי אומר שיש לקחת "מהקירות של 770", הרי היום כל הקירות כפשוטם של 770 מלאים, בבחינת "אבן מקיר תזעק", בקטעי שיחות אודות "הדבר היחיד שנותר בעבודת השליחות – קבלת פני משיח צדקנו בפועל ממש", אודות פעולתה הנפלאה של הכרזת "יחי המלך", ובשלטי "יחי אדוננו בכמה שפות.

את כל זה יש להכניס ולהביא הביתה, שהבית שלי, ולא רק המצב העליון שלי, בהיותי בבית-הכנסת ובית-המדרש, אלא גם במקומות ובמצבים התחתונים והפחותים ביותר, גם במקום העבודה, גם בלכתי ברחוב, ועד ב"חוצה" שאין חוצה חוץ הימנו, שהכל בכל מכל כל יהיה מלא וחדור ב"הנשיא הוא הכל" ובעבודה היחידה שהוטלה עלינו – קבלת פני משיח צדקנו בפועל ממש.

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

שאכן לא יהיה כאן פירוד גם כאשר לפועל, בגשמיות, הולך כל אחד למקומו.

(והרי שמחת תורה הוא יומו של הרבי מלך המשיח שליט"א – כידוע בשיחות שלפי סדר הימים ה"חסידישער-אושפיז" של הושענא-רבה הוא הרבי הרש"ב נ"ע, שמיני-עצרת הוא יומו של הרבי הרי"צ, שלפי זה נמצא, כידוע ומפורסם, ששמחת-תורה הוא יומו של הרבי שליט"א).

בשמחת-תורה, כאשר הסתיים חג הסוכות, עוזבים את הסוכה ונכנסים הביתה, ולכאורה: הייתכן לעזוב מקום נפלא כל-כך, "מקיפים" נעלים ונשגבים כל כך, ועוד לעשות זאת בשמחה כה גדולה?!

אלא, אומר הרבי, העניין הוא: לא עוזבים את הסוכה! נכנסים עם הסוכה ומכניסים את הסוכה הביתה!

שכן הסוכה, למרות כל מעלותיה הנפלאות, הינה רק דירת עראי. כלומר, בחג הסוכות אתה מתרומם ויוצא מציאותך הרגילה אל ה"מקיפים" הנפלאים של הסוכה, אבל לא זו היא מציאותך שלך, המציאות הרגילה והפשוטה שלך היא לא אותם "מקיפים" נפלאים.

שמחת-תורה בא לפעול שהסוכה תיכנס הביתה, שהמציאות הרגילה והפשוטה והקבועה שלך, הי"דירת קבע", היא תהיה מלאה וחדורה באותם "מקיפים" נפלאים שהיו בסוכה.

ומכאן לעניין ה"אושפיזין" – אורחים: בחג הסוכות היו לך אורחים נפלאים, אברהם אבינו, משה רבינו, רבותינו נשיאינו, ממש אין למעלה מזה. אבל הם היו רק ה"אושפיזין", האורחים, ואילו "בעל הבית" היית אתה!

בשמחת-תורה מסתיימים ה"אושפיזין". נגמר הסדר שאתה בעל הבית והרביים הנשיאים הם רק אורחים אצלך. מעתה – וזהו החידוש הנפלא של הרבי שליט"א מלך המשיח, שיומו הוא יום שמחת תורה – הרבי הוא בעל הבית (ראה שיחת ליל שמחת תשמ"ח), ויותר מזה, הוא כל המציאות, ה"נשיא הוא הכל", הכל ממש, ואתה, יחד עם

לא הולכים ועוזבים את בית-המקדש, לא הולכים ועוזבים את המלך, לא הולכים ועוזבים את 'הקהל'! הולכים לבצע ולמלא את תכלית הכוונה של בית-המקדש, אומר הרבי, הולכים לבצע ולמלא את תכלית הכוונה של הרבי, הולכים לבצע ולמלא את תכלית הכוונה של הוולכים לבצע ולמלא את תכלית הכוונה של 'הקהל' – להביא את כל זה הביתה, להכניס את כל זה אל תוך תוכם של העניינים הגשמיים!

קשר לשמחת-תורה אמרו חז"ל כי הקב"ה אומר: "בניי, בבקשה מכם, עכבו עמי עוד יום אחד, קשה עלי פרידתכם". והרבי שואל: מה יועיל עוד יום אחד בו יהיה ביחד, כאשר סוף סוף למחרת יצטרכו להיפרד?

אלא, אומר הרבי, מכאן שאותו "יום אחד", היום של שמחת-תורה צריך לפעול

**הרבי הורה: לכל ילד וילדה,
אות בספר התורה, של ילדי ישראל.**

Children's Sefer Torah

הוועד לכתובת ספר-התורה של ילדי ישראל ע"י ועד רבני חבידי באה"ק ת"ש
פ.ד. 8 סניף ודב"י 72915 טל' 03-9607398 www.kidstorah.org

בית משיח
השבועון העולמי להפצת בשורת הגאולה

ברכת אחים

מתוך רגשי גיל ושמחה, באהבה ואחוות אחים, נשגר ונשלח בזה את מיטב הברכות והאיחולים לידידינו עוז, שותפנו למלאכת הקודש, מסור ונתון בכל ליבו ונפשו להפצת בשורת הגאולה והגואל בכל רחבי תבל, פעיל נמרץ ומהעומדים ראשונה בחזית מלחמת בית דוד, עוסק במסירה ובנתינה לילות כימים בהכנת העולם לקבלת פני משיח, ברוך הכשרונות ורב המעשים, ספרא וסייפא, איש חי רב-פעלים

הרה"ת אברהם ישעי' שיחי' רייניץ

ולרעייתו העומדת לימינו מרת **דבורה לאה תחי'**

לרגל הולדת בתם **חיה מושקא תחי'**, בשעה טובה ומוצלחת

יזכו לגדלה לתורה, לחופה ולמעשים טובים מתוך הרחבה בגשמיות וברוחניות ומשמחה זו תבוא תיכף ומיד ממש ל"שמחת עולם על ראשם" בהתגלות כ"ק אדמו"ר מה"מ שליט"א תיכף ומיד ממש!

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

כ"ק אדמו"ר מהור"י צ', כותב הרשימה

לד בכור?

דעם גישמאק שכלי ואָס זיי דער הערין אין דעם, און דאָס איז זיי מכריח דעם לערנען, בכדי זיי זאָלן דער הערין שכל, ממילא זוכין זיי נאָר עניני שכלי ואָיילע דאָס איז זיי גישמאָק, איז ניט אזוי, דאָס הייסט ניט תורה, דאָס הייסט שכל זיי זוכין שכל, ועלין זיי גייפניען שכל אין אַ נאָנדער אָרט איז דאָס אייך גוט [=ישנם כאלו שלומדים תורה רק מצד תענוג השכלי שהם קולטים בזה, וזה מכריח את לימודם, בכדי שיקלטו שכל, ממילא מחפשים הם רק ענינים שכליים

כשהמה באופן כזה וכזה דוקא. ובכלל רצון הוא מוגבל, שרוצה וחפץ בענין זה, ובאיש זה ובפרט זה.

והתורה היא ג"כ מוגבלת, וכמ"ש⁷ אם בחוקתי תלכו, אז ונתתי גשמיכם, שהגשמי הוא בשביל התור, דלהיות התורה היא פי וביאור המצות, ומאחר שהמצות המה מוגבלים כנ"ל הרי הפי וביאור איך לקיים המצוה הוא ג"כ מוגבל.

וגם בתורה ישנו רצון העליון, שהרי היא

מאומה [=לחיים], הושבתי כי אין נותני, ונתן לי. והתחילו המסובין, למחות על זה, כי כבר הקאתי הרבה. והושיב איך וייס מיט ועמען איך האַנדיל [=אני יודע עם אני מתעסק]. ואמר לדודי הבעל שמחה, עס איז פראַן נאָרים ואָס מיינען אַז ער איז שיכור, וגם שיכור ניקטערער הייט אייך, נאו איז ער שיכור? ואיז זיי דאָס! אַז פאַר שטיין ויל מען ניט, נאָר זאָגין, און זאָגין דאָס [ואָס] מיא דאָרף ניט זאָגין, זינגט זינגט [=ישנם טיפשים החושבים שהוא שיכור, וגם שיכור כשהוא מפוכח, נו האם הוא שיכור? תראה להם! הרי להבין לא רוצים, רק לומר, ולומר מה שלא צריך לומר. שירו שירו].

ואח"כ הבאתי הביבעל של ה"קופת-בחורים" ורשם בכי"ק בזה"ל

10 שלום דובער

10 ר' שמואל מיכל טראיינען

10 ר' מנחם מענדיל גורארי

10 ר' משה הארינשטיין בעל שמחה

10 א' מחותן.

והנה קודם שהתחיל לכתוב בהפנקס הני"ל, אחז את העט בידו כרגעים אחדים וחשב בעיון, ומתוך המחשבה התחיל לאמר כן.

מציאות וערט אָן גירופין [=נקראת] אַ מוגבל, באופן כזה דוקא איז דער [=היא המציאות, ניט באופן אחר, זה נקרא מציאות. תורה ומצות, המה ג"כ מוגבלים, שמצות המה רמ"ח מ"ע ושס"ה [=לית], הרי המה מוגבלי במנין, וכן הם מוגבלי בפועל, קיום או למנוע.

ובכלל מצות הם בחי רצה"ע, שגם מצד זה המה מוגבלי דלהיות שרצה"ע הוא דוקא

בהיות כי ערבים ומתוקי' ונחמדים הדברים מאד מאד, אשר על כן הנני חפץ לרשום, ואין אני מביט כלל על זה שלא יהיו ממש כמו שאמר, כי מה אוכל לעשות, כי גם זה טוב יותר מאין, "עס איז אייך בעסער ויא גאָר ניט" והשי"ת ירחם עלי, ויתן במוחי חקוק כל הדברים ושאזכור מה ששכחתי, כי נפשי אליהם תכסוף בפועל

כיון שזה ערב להם. ואם לא כך, זאת אומרת לא תורה, זאת אומרת שכל, הם מחפשים שכל, הם ימצאו שכל במקום אחר, גם כן טוב.

תורה העקרית הוא בהנחת העצמות דוקא, רק שלומד מפני שכן רצון הבורא בלי שום חשבון כלל וכלל. נמצא שהתני הוא ג"כ בחי מוגבל.

וגם תורה הוא מלשון הכתוב⁹ ותורה אור, שהוא בחי גילוי אור אמיתי לכל ההולכים בדרכי הטובי, איר וייסט ועמען איז זיא

— חכמתו — ורצונו ית⁸, שהרצון הוא באופן כזה דוקא, פי שלימוד התני יהי מצד הציווי שכן ציווה הבורא ית, ולא מצד הרגש השכל. מצד דיא עצם גישמאָקאייט פון שכל איז ניט אזוי, נאָר מער ניט ויילע אַט אזוי איז [=מצד עצם עריבות השכל זה לא כך, ורק מצד שכן הוא] רצון הבורא, וזה שהוא רצון הבורא הוא רוצה בו באמת מקרב ולב עמוק, בלי שום התבוננוי כלל וכלל.

פראַן אַזעלכע ואָס לערנען תורה נאָר מצד

למה יעקב לא נו

לרגל כ' מרחשוון, בו ימלאו 141 שנה להולדת כ"ק אדמו"ר מהורש"ב נ"ע, מדפיסים אנו בפירסום ראשון רשימה מדברית קדשו במוצש"ק בדר"ח מרחשוון תרס"ג, בה מבאר את מטרת החינוך שניתן בישיבת תומכי תמימים • השיחה נכתבה על ידי בנו כ"ק אדמו"ר (מהוריי"צ) נ"ע, בהמשכים – מיום א' מרחשוון ועד ליום ו' מרחשוון • לתועלת הלומדים הוספנו תרגום חופשי לקטעים שנרשמו באידיש

הביא לדפוס:
הרב שלום יעקב חזן

ב"ה. יום ש"ק ב' דר"ח. א' מרחשוון תרס"ג

עמידה שעה 1/2 7. קריאה, עם תרגום¹. הילוך תפלה. תפלה ביחידות עד שעה 2 יום בערך, בלא צמיחה מחודשת, כ"א בכלל.

היום מעט דיבור לאחר התבוננוי בכל ענין, איך לעשות.

אחר הבדלה ביקורי של הרמ"מ [=הרב מנחם מענדל] גורארי והר"ר ש"מ [=שמואל מיכל] טראיינין.

אסיפת ת"ת של העיר אצל כ"ק אאמו"ר שליט"א לחזק יתודותי.

בהיות כי ת"ל גדלה שמחת² כל משפחתינו הנכבדה, ונעשה ארוחה קטנה עבור חמשה מנייני או יותר, וכל המסובין ישבו ואכלו, ותמימים חמשה באו לכבד את בעלי השמחה בגופם והוא שנגנו ניגונים נעלי ביותר, והפיקו רצון מאד, וחבר נכבד מאגודתינו הא[ו]רח הרשמי"ט מפ"ב [=מפטרבורג] נתפעל מאד על המראה ויצא מגדר כלים לגמרי.

השתי כדת, ואין א[ו]נ[ו]ס³, אבל כל אחד מאנס את עצמו לשתות, והריקודי בקול רם, וכן רקדתי הרבה ביותר לפי כחי, ומרוב השתי, עירבוב המשקאות, והעיקר רוב הריקודים, פעלו עלי רוב הקאה, ותומ"י רוח לי, וזה הי' בפו"מ השגחה פרטי ודבר בעתו, כי בעוד שעה קלה התחיל כ"ק אאמו"ר שליט"א לדבר הרבה, וראשי עלי כגלגל מבלי לידע מכל הנעשה סביבותי, ומי"מ דבקתי אי"ע לשמוע במוח את הדבריי, והיי לי קשה ביותר, ומי"מ

מעט הנני יודע, ובהיות כי ערבים ומתוקי ונחמדים הדברים מאד מאד, אשר ע"כ הנני חפץ לרשום, ואין אני מביט כלל ע"ז שלא יהיו ממש כמו שאמר, כי מה אוכל לעשות, כי גם זה טוב יותר מאין, י"עס אזי אייך בעסער ויא גאָר ניט" והשי"ת ירחם עלי, ויתן במוחי חקוק כל הדברי ושזכור מה ששכחתי, כי נפשי אליהם תכסוף בפועל.

נחוץ לפי דעתי לתאר איך שהי' התחלה, תחלת הכל הי' כן שאמר לחיים. ואמר לחיים, חיים עצמיים, אָט ויא עצמיים איז, אָט ויא עס פאָרשטייט זעך, און ויא עס ועט זעך פאָרשטיין אי"ה, און אָלע אידין זאָלין דאָס דער הערין מיט אַ אמת, אָט אזיי וינציך זעך, און איך האָף אַז אזיי ועט זאָיין גוים [=איך שעצמי הוא, איך שמוכן, ויך שיוכן אי"ה, וכל היהודים יקלטו את זה באמת, כך הנני מאחל לעצמי, ואני מקוה שכך אכן יהי' בודאי], בלתי שום ספק.

ואח"כ אמר כי חפץ לקנות ריקוד, והכסף יהי' לטובת "קופת-הבחורים"⁴, ונתן עשרה רו"כ והלך ריקוד עם הבעל שמחה, ואחרי כן הציע סדר "קופת-הבחורים" איך כי עומדים תחת רשות קאנטאָר [=משרד הישיבה] הגדול, ואלו שנ[י]תן להם רשות לחכו' המה מחזיקי אותם בניי לבניי כו'.

ואח"כ קנה הרשמי"ט ריקוד ושאל כמה ליתן, והשיב זה הכלל, מעולם לא ירדה מעשרה⁵. וכן הבעל שמחה, וכן הרמ"מ גורארי, וגם אני קניתי. ואח"כ אמר אלי מדוע אין אתה לוקח

[=הרי הוא לא קנה אחוזה בכדי להיות סוחר], הרי ראויה להיות בכור מן התולדה, ואָרעם מיא זאָגט אַז גיואַרין איז ניט גלאַיך ויא גיבאַרין [=שהרי אומרים שעשוי הוא לא בדומה לנולד].

אך הפיי האמיתי הוא דלהיות ידוע דבכל דבר – בד"כ איז אַזיי – מקיפים קודמים אל הפנימיים, ולכן הי עשו הבכור, להיותו שרשו בבחי' המקיפים כו', ויעקב בחי' הפנימיים, ואחרי כן, דלהיות שליעקב הי דרוש גם המקיפיי קנה מאתו הבכורה, ובאמת היתה הכרח ליעקב המקיפיי, וכמבואר באריכות דבר זה בתורה אור פי וישלח כו'.

נאָר דאָס דאַרפֿין ויסין אַז מקיפים אָן פנימים טייג כלל וכלל ניט [=אך זה צריך לדעת שמקיפים בלי פנימים לא שווה כלל וכלל], השי"ת זאָל אויסי היטין פון [=ישמרנו מ]מקיפים אָן [=בלי] פנימים, העיקר המה הפנימים, ולזה גם מקיפים אז מה טוב.

בתוך הדברים גיהק ופיהק – גיגענעצט – . . . [אחד הנוכחים] זאָגט ער עס, אַך . . . איר זאָייט שייס אַ פנים כלל קין שייכות ניט צוא אַ רעכטער זאָך, מער ניט ויא צו זיסע זאָכין, איר ועט שייס שטאַרבין אָן תשובה, אָבער גיויס, נאָר וער וייס. איך זאָלט אייך זאָגין אַז איר זאָלט ועלין שטאַרבין איידער משיח ועט קומען, ועט איר לכל הפחות קענען אוף שטיין צוא תחיית המתים [=אמר לו (מהרש"י לאותו אחד שפיהק): אַך . . . אתם כבר כנראה לא שייכים כלל לדבר ישר, רק לדברים מתוקים, אתם כבר תמותו בלי תשובה, אבל ודאי, אַך מי יודע. הייתי אומר לכם שתצרו למות לפני שמיח יבוא, לכל הפחות תוכלו לקום לתחיית המתים].

איר יונגע לייט קענט תשובה טאָן, טאָ טוט תשו', נאָר מיט אַ אמת זיך ניט נאָרין, און דער עיקר ניט ועלין זיך נאָרין, ואָרעם דער פון קומט כלל גאָר נישט אַרויס, דער עיקר לערונט אונז דאָס חסידו' אַלץ ואַס מיא ויל זאָל זאָיין מיט אַ אמת, אָבער תאַקע מיט אַ טיפין פאַל אמת, דער פאַר איז [=אתם אברכים יכולים לחזור בתשובה, אבל באמת ולא לרמות את עצמו, והעיקר לא לרצות לרמות את עצמו, כי מזה כלל לא יוצא מאומה, העיקר שמלמדת אותנו חסידות היא שכל מה שרוצים שיהיה באמת, אבל באמת במדה עמוקה של אמת, ולזה] החסידות פועל, כי האמת מכריע הכל, ואַיילע [=כי] עצם חסידות איז יסודה ועיקרה נאָר [=רק] אמת, כי חותמו של הקב"ה אמת¹⁹, און חסידות וערט אָן גירופין [=וחסידות נקראת חותם הפנימי, בד"כ נקי חסידות אמת לאמיתו, ואַס דער אמת פון [=של] חסידות פירט צוא, צוא דיא אמת-קייט פון [=מוליכה לאמיתיות של] אלקות.

הערט אידין וַאָס מיא רעט מיט אַיך, איר

אתם אברכים יכולים לחזור בתשובה, אבל באמת ולא לרמות את עצמו, והעיקר לא לרצות לרמות את עצמו, כי מזה כלל לא יוצא מאומה, העיקר שמלמדת אותנו חסידות היא שכל מה שרוצים שיהיה באמת, אבל באמת במדה עמוקה של אמת, ולזה החסידות פועל, כי האמת מכריע הכל, כי עצם חסידות איז יסודה ועיקרה רק אמת, כי חותמו של הקב"ה אמת, וחסידות נקראת חותם הפנימי, בד"כ נקי חסידות אמת לאמיתו, שהאמת של חסידות מוליכה לאמיתיות של אלקות

התורה היא בחי' פנימים שהוא בחי' חכמתו ית¹³, וחכי בכלל הוא פנימי. ועוד זאת כי הוא מוגבל בכלי דוקא, דבמוח שבראש שם משכן החכמה. ומי"מ ההגבלה הוא בשניהם, נאָר דיא [=אלא שה]הגבלה פון [=של] תורה איז מיט מער קונצין ויא די [=היא ביותר תיחוס מ]ההגבלה פון [=של] מצות.

ובד"כ ידוע דתהו ותיקון הם בחי' פנימים ומקיפים¹⁴, תהו בחי' מקיפים, תיקון פנימים, ולכן בתהו הי ריבוי האור ומיעוט הכלי¹⁵, פי ריבוי האור, אור גדול ותיקיף שלא לפי"ע הכלי כלל, ולכן הם בחי' מקיפים שלא הי האור בבחי' התיישבות בכלי. ובתיקון פנימי, כלי רחבים ואורות מועטים, פי רחבים שהמה היו מקבלי אורות, והאורות היו ממותקים, פי ממותקי שהיו בבחי' התכללות דוקא, שכל ספי' היתה כלולה מזולתה, דספי' החסד נותנת מקום לספי' הגבו', וממילא מזה נעשה גבו' שבחסד, וחסד שבגבו', וכמו"כ בשאר הספי', וזהו ממותקי והוא בתיקון. משא"כ בתהו אנפין מתפרדין ספי' אחת אין נותנת מקום לזולתה כלל. ולכן סדר עמידת הספי' בתהו נקודות זה תחת זה. וזהו בד"כ ענין פנימי ומקיפי.

ויצחק הנחיל ליעקב את הקול, והנחיל לעשו את הידים, פי ידים פשוטי כמי"ש¹⁶ על חרבך תחיי, וליעקב הנחיל את הקול, קול התורה קול התפלה¹⁷, ועשו הי הבכור רק יעקב קנה ממנו הבכורה¹⁸. ולכאוי מפני מה הי עשו בכור מן התולדה, הלא קמי' גלוי מתחלה ומראש מה שיהי ומה שצריך להיות, מאחר שלבסוף קנה את הבכורה מן הסתם היתה דרושה לעבודתו ולמעלתו, ער האָט דאָך ניט גיקייפט אַ אימעניע זאָיין אַ קופיעץ

[=אתם יודעים למי היא] אור המאיר רק לאלו שלומדים אותה כמבואר לעיל שהוא מצד רצון הבורא, ממילא אַז ער זעטסעך לערנען און וייס אַז ער איז [=כאשר הוא מתיישב ללמוד ויודע שהוא] מקיים רצון הבורא, ויודע מי הוא, כי לב יודע¹⁰, ממילא מאיר לו גילוי רב כו'.

נאָר דאָס דאַרפֿמען ניט פאַר געסין וען איז [=רק זה צריך לא לשכוח מת] תורה אַ אור המאיר, דוקא כשהוא באופן כזה, שיודע מהותו העצמי, ויא [=איך ש]באמת איז ער [=הוא] כלל קין שייכות ניט צו [=לא שייך ל]תורה, ואָרעם ער איז דאָך אַ [=כי הרי הוא] חומר, ואפשר חומר עב וגס, איז ויא קומט דאָס צו דער הערין אַ גישמאַק פון [=איך הוא מגיע לקלוט תענוג מ]תורה, שהיא עניני' שכלי, ובד"כ שכלי הוא היפך החומר, ובפרט שכל אלקי שנתפס רק בלב עדינה. רק שמצד חסדי הי ורחמי כי לא תמו ע"כ בחר בנו דוקא, ונתן לנו תורתו הקדושה.

ממילא צריך לידע כל הפרטי וכל הענינים האלו באמת, ולעשות חשבון צדק בנפשו ניט אויסי נאָרין זיך [=לא לרמות את עצמו], ואח"כ יכול להיות שהתורה תהי לו אור המאיר, און יעמאַלט ועט דאָס עם תאַקע מאיר זאָיין אין אַלע זיינע עניני' [=ווא אכן תאיר לו בכל עניניו]. נמצא התורה היא ג"כ בבחי' מוגבל, שהיא מוגבלת בכל הפרטי האלו.

ובד"כ תורה ומצות הם בי בחי' מקיפים ופנימים¹¹, המצות הם מקיפים, והתורה היא פנימים. ולכן מצות הוא רצה"ע, וידוע¹² דרצון הוא בחי' מקיף, שאינו בחי' אור בכלי מקום מיוחד בגוף, כ"א ממלא כל האברים. ועוד זאת כולם בשוה דוקא, ולכן ממנו ראי ומשל והסבר להבין ענין סוכי"ע כו'. משא"כ

וייסט גאנץ גוט, אַז ניט אַלע מאָל רעט מען, און ניט אַלע מאָל דער צייל איך מעשיות, בד"כ בין איך ניט קין גרייסער ריידער, איך קען אָב זיצן אין אַ מסיבה זמן נכון ביותר, און ניט ריידן, נאָר איצט אַז עס איז אַ זמן מוכשר לזה, בעט איך לטובתכם אַז מיא זאָל הערן, און דער הערין אין אַ פנימיות ממש עס איז עניניי וַאָס זאַיינען שטאַרק נוגע [הקשיבו יהודים מה שמדברים עמכם, אתם יודעים די טוב, שלא בכל פעם מדברים, ולא בכל פעם אני מספר מעשיות, בדרך כלל אינני דברן גדול, אני יכול לשבת במסיבה זמן נכון ביותר, ולא לדבר, אלא שכעת הוא זמן המוכשר לזה, אני מבקש לטובתכם שתקשיבו, ולקלוט בפנימיות ממש, אלו ענינים שנוגעים מאוד].

אודות זה כבר דברנו בארוכה²⁰ כי קליי וסט"א המה מבינים על רע, והמה עיקר עבודתם לנגד אל האדם, ולהדיחו ולהסיתו, בכל המיני דחויים, עס איז פראַן אַ זעלכע וַאָס קליפו וסט"א ואַרפין זיי אַריין מחשבות זרות, וַאָס דיא מחשבו זאַיינען בעצם רע גמור, און אַ טעדער מענטש איז לכאוי ניט שייך צוא אַזעלכע מחשבות בעצם, ער ויל זיי בשום אופן ניט, נאָר זיי ואַרפין אַראַיין, וַאָרעם זיי טוען דאָך זייער זאָך. איך בעט אַז דער וַאָס ועט ניט פאַרשטיין זאָל פּרעגין, וַאָרעם איך ויל אַז אַלע זאָלין פאַרשטיין, און ויסין וַאָס מיא רעט, ע"כ דאַרפמען ריידן אַנדערש קלערער אַביסול [ישנם כאלה שהקליפות וסטרא אחרא זורקים להם מחשבות זרות, שהמחשבות האלו הן בעצם רע גמור, והאיש הזה לכאורה אינו שייך למחשבות כאלו, הוא לא רוצה אותם בשום אופן, אלא שהן נזרקות פנימה, שהרי הן עושות את עבודתן. אני מבקש שמי שלא יבין שישאל, כי אני רוצה שכולם יבינו, וידעו מה שמדברים, על כן צריך לדבר קצת יותר ברור].

לכאורי א"מ מדוע הנה נדרש המקיפים בכלל עד אשר קנה יעקב אבינו הבכורה מצד זה, והכל למען השג המקיפיי דעשו, כמבואר כ"ז היטיב בדא"ח, למה הוא כל העבודה הזאת. הנה שני טעמי בדבר, האי צוא ליב דורך גיין ועלט דאַרפמען האָבין מקיפים, וַאָרעם מקיפים זאַיינען גאָר אַנדערש מאיר, זיי לייכטען בפו"מ בכל הענינים, מיא קען גאָר ניט ויסין פון וַאָנען קומט דאָס. למשל אַ מאָל וערט מען אַיין גיהיט אין ענין פנימי, וַאָס צוא עבודה איז ער ניט שייך מצד הפנימיות וערט אַט דאָס פאַר היט, עס דער הערין זעך אַ זעלכע גילויים וַאָס מצד התענוג קען מען גאָר אַרויסי מגדר כלים לגמרי, פאַר לירין זיך אין גישמאַק פון אלקות וַאָס דאָס איז נאָר שייך אל המקיפים [האחד כדי לעבור עולם צריכים מקפים, מאחר ומקיפים מאירים לגמרי אחרת, הם מאירים בפועל ממש בכל הענינים, לגמרי אי אפשר לדעת מאיפה זה בא. למשל לפעמים נשמרים טוב

הקשיבו יהודים מה שמדברים עמכם, אתם יודעים די טוב, שלא בכל פעם מדברים, ולא בכל פעם אני מספר מעשיות, בדרך כלל אינני דברן גדול, אני יכול לשבת במסיבה זמן נכון ביותר, ולא לדבר, אלא שכעת הוא זמן המוכשר לזה, אני מבקש לטובתכם שתקשיבו, ולקלוט בפנימיות ממש, אלו ענינים שנוגעים מאוד

על כן תומכי-תמימים בואו לכאן הקשיבו למה שנוגע לכם להקשיב, בהגבלות שלכם צריכים אתם להרגיש את הבלי גבול, לכך מובילים אתכם, שדוקא במוגבל יורגש הבלי גבול, רק שתשמרו את הגבול, ממילא האור הבלי גבול יאיר בכם באמת, שתקלטו את כל הדברים שאפשר לקלוט מהבלי גבול, מה שחסידות יכולה לפעול, שיפעל בכם באמת

התפלה אז איך גי' עסין דעם שטיקול הערינג וילצעך דער יש, און עס פילט זעך אַ טעם אין דעם יש, און איך ויל עס ניט דוקא מצד דעם חיות אלקי ואַס בישטייט אין דעם נאָר עס וילטזעך דער עצם גשמי, נאָר דיא עצם גריבענעס ניט דער אור אלקי ואַס בישטייט אין דעם [=מדוע מגיע להם זאת, מדוע זה כך. כעת אתם יכולים להבין שכזו תפילה מבטלת את היש לגמרי מכל וכל, למציאות היש אין כלל פנים אצלי, ומכל מקום לאחר התפלה כשאני הולך לאכול חתיכת דג מלוח, מתאוה היש, והוא מרגיש טעם ביש, ואני רוצה זאת לא דוקא מצד החיות האלקית שישנה בזה, אלא שמתחשק עצם גשמי, אלא את עצם המאכל. לא את האור אלקי שישנו בזה].

נמצא לאחר התפלה קען מען אַראַיין פאַלין אין [=יכולים ליפול ב]תאווה גשמים, שהם בתכלית השפלות, — איך ואַלט אויסי רעכענען נאָר מער וייסל איך ניט, זאַלט איר אייך מיר קין פאַר איביל ניט האַבין — און אַב היטין אַט אַדאַס מאַכט מקיף, מקיפּי זאַיינען פועל, אַז בכל היום, זאַל זעך דער בכך פון תפלה האַלטין זעך, און ער זאַל ניט טאַן אַנדערש, דער פאַר איז [=הייתי מפרט זאת אלא שיותר איני יודע, שלא תהי' לכם עלי תרעומת — ולהשמר מזה זה עושה מקיף, מקיפּים פועלים, שבכל היום יחזיק הבכך מהתפלה, והוא לא יעשה אחרת, לכך] מובן לאיז' צ[ו]רף הויע המקיפּי.

ולכן הי' עבודת יעקב אבינו להשיג המקיפּי דעשו, שהוא בחי' האורות דתהו, ויהי' חיבור בחי' תהו ותיקון, שבדי"ח הויע תורי' ומצות, תורה מצד התיקון, ומצות מלובשי' בגשמי' דוקא בחי' ומדרי' עניני' וניצוצי' דתהו, ותורה הוא אופן המשכת אלקי' דתיקון בניצוצי' אלו, וזהו פי' תיקון, שהתורה היא מתקנת את המצוה שיומשך בה גילוי אור, משא"כ עצם המצות, פי' דבר הנעשה הוא מניצוצות דתהו שהמה ענינים גשמים ביותר, כמו ציצית תפילין כו', והתורה מתקנת האור, פי' שעושה אותה כלי לקבלה, ע"י שהמצות נעשי' כמו שהוחלט עפ"י התורה אז המה כלים לקבלה, וזהו בדי"ח מקיפּי ופנימי' תומי"צ, וכללי' ענין התורה ומצות הוא בחי' הגבלה דוקא כמבואר לעיל באריכות, ובהגבלה זו נמשך אור אלקי שהוא למעלה מעלה מהגבלה, והאור הזה נרגש הוא, הרי שמוכן שעיקר הכוונה הוא ההגבלה דוקא, דאם לא הגבלה אז אינו שייך ענין תומי"מ כנ"ל, ובהגבלה זו צריכי' להמשיך בחי' אוא"ס הבלתי מוגבל דוקא.

ע"כ איז אַזיי תומכי-תמימים קומט אַהער הערט ואַס עס איז אייך נוגע צוא הערין, אין די הגבלות איערע דאַרף טיר דער הערין דעם בלי גבול, צוא דער צוא פירט מען אייך, אין מוגבל דוקא דער הערין דעם בלי גבול, נאָר איר זאַלט היטין דעם גבול, ממילא

יענער איז אַ עובר על כל המצוי ואַס יעמאַלט בין איך ניט [=שהו מחוייב על פי התורה, אם לא כאשר אחד עובר על כל המצות שאז איני] מחוייב להתנהג אתנו עמו בקירוב כו'. עד אשר ארזי"ל²⁶ כל אשר רוח הבריו, רוח המקום, ואַס יעמולט איז זייער שווער מכריע זאַיין [=שאו מאד קשה להכריע] מה טוב, ומה שאני צריכי' לעשות כו'. און בפרט בעלי עסקי' שהם כל היום משוקעים בעסקים שונים עם אנשי' שונים, אשר התערובות עמהם פועל עליו בין באונס בין ברצון כו', ובפרט בעלי עסקים מעורבים שפועל עליהם טמטום הלב והמוח. לאחר ככלות הכל, גם באלו העוסקי' בתורה ומצות כדבעי אין מרגישים האור האלקי, ואַס דאָס איז דאָך זייער אַ פאַר דראַסיקע זאַך, מדוע זאַל זאַיין אַזיי [=שהו דבר מאד מצער, מדוע שיהי' כך].

און [=ו]שרפּי' שמעמדם בעולם הבריאה, ואַס [=ש]עולם בריאה איז דער יש הראשון שנברא מן האין האלקי, און דאַרטיין איז מאיר דער [=ושם מאיר ה]אור האין האלקי שהוא צרון האמיתי כו', זיי מאַנען אייך [=הם דורשים גם].

און [=ו]כללי' עולם הבריאי לבד שהוא יש הראשון, הנה ידוע²⁷ דאימא עילאה — בחי' בינה — מקנא בכורסיא — כורסייא קאי על עולם הבריאה — דער פי' איז אַזיי, אַז דיא מציאות פון עולם הבריאי איז השגה והבנה, עצם פאַרשטאַנד, ואַס מיא פאַר שטייט אלקות, זיי מאַנען אייך אלקות זיי פעלט אייך [=הפירוש הוא כך, שהמציאות של עולם הבריאה היא השגה והבנה, עצם ההבנה, שמבינים אלקות, הם דורשים גם אלקות, להם חסר גם].

ואַס אַף דערורי ויין איך אין דאַוונען [=שעל זה אני בוכה בעת התפלה] מצד גודל הקנאה, פאַר ואַס קומט זיי דאָס, פאַר ואַס זאַל דאָס זאַיין אַזיי. האַיינט קענט איר פאַר שטיין אַז אַזא דאַוונען איז מען שיים יש מבטל לגמרי מכל וכל, דער מציאות היש האַט דאָך באַ מיר קיין פנים ניט כלל ניט, און מ"מ לאחר

הער ניט אור אלקי אַט ויא איך דאַרף דער הערין, ואַדען שרפּי' זיי פעלט דער אור, זיי מאַנען נאָך [=נמצא שאצלי ישנה קנאה, שאני מקנא בשרפים מדוע מגיע להם זאת, ובפרט כשאני מתבונן שהכוונה העקרת זה אני, נשמות ישראל הם הרי עיקר הנבראים, "בשבילי נברא העולם", ואני תכלית הכוונה של רצון העליון, לא שרפים הם העיקר, מאחר והם גם בשביל דבר והעיקר בשביל מה זאת זה בשבילי, ולא להרגיש אור אלקי כמו שאני צריך להרגיש, אלא השרפים להם חסר האור, והם דורשים עוד].

און נאָך טיפער בירעכענען זיך דעם גודל הרחמנוי ואַס אייך נפש האלקי איז, אַז לאחר כל העליון, אַט ויא האייך ער איז בשרשו ומקורו, ביזקול דער מדרי' פון בנים אתם להוי' אלקיכם²⁴, ואַס אַ בן נעמעך פון פנימי' ועצמית האב, און איז פון אַזא הייכער מדרי' אַראַפ גיקומען דאָ למטה אין אַ גוף גשמי גס ועב, אין אַ נהי"ב פון מדות רעות, מדות טבעים, פראַסט פלייש גראַבע מדות, אין [=ובעומק יותר בהתבונן בגודל הרחמנות על נפש האלקית, שלאחר כל העליות, איך שהוא גבוה בשרשו ומקורו, עד מדריגת "בנים אתם להוי' אלקיכם", שהבן נמשך מפנימיות ועצמיות האב, ומכאז מדרגה גבוהה ירד כאן למטה בגוף גשמי גס ועב, בנפש בהמית של מדות רעות, מדות טבעים, בשר נחות ומדות גסות, ב]תאווה גופניות, וכדומה ובהם מינים ממינים שוני'.

און נאָך מער עס איז פראַן אַ זעלכע זאַכין ואַס מיא דאַרף טאַן [=ועוד יותר ישנם כאלה דברים שצריך לעשות] עפ"י דיני התורה, שזה נכלל בכלל הנהגה טובה וישרה, ואַס מיא דאַרף זעך מתנהג זאַיין [=שצריך להתנהג] עפ"י הנהגת התורה והמצוה, איז דער פירוש דערפון אַזיי אַז אין דער הנהגה בישטייט אַ [=שהפירוש לזה הוא שבהנהגה זו ישנו] רצה"ע, שהקב"ה מאיר וממשיך בזה גילויים עליוני' בדוגמת בחי' ההמשכה שנמשכי' במצות, להיות שהקב"ה חפץ מאד שיתנהגו עפ"י הנהגה המעולית דוקא.

כמו והוי מקבל כל אדם בספ"י²⁵, ואַס דאָס איז מען מחוייב עפ"י התו', אם לא וען

- (13) תניא פ"ט.
- (14) בהבא להלן ראה תורת חיים בראשית ט, א. וש"נ.
- (15) ראה עץ חיים שער התיקון פ"ה.
- (16) תולדות כז, מ.
- (17) ראה בראשית רבה פס"ה, כ.
- (18) תולדות כה, לג.
- (19) שבת נה, א.
- (20) שיחת שמחת תורה תרס"ג - נדפסה ב"בית משיח" גליון 340 ע'.
- (21) ראה תניא פ"ב.
- (22) ראה סה"מ תרו"ץ ע' רו ואילך. וש"נ.
- (23) סנהדרין לז, א.
- (24) ראה יד, א. וראה תניא ריש פ"ב.
- (25) אבות פ"א מט"ו.
- (26) שם פ"ג מ"ר.
- (27) תקו"ז תיקון ו (כג, א).
- (28) כך נרשם בכתי"ק.

- הארינשטיין. ראה אגרות קודש כ"ק אדמו"ר מוהרי"צ נ"ע חס"ו ע' לד: "מני אז שהינו יחדיו במוש"ק נח תרס"ב(ג), בעת שמחת הגאולה של דודי הר"מ שי' הארינשטיין". וראה בהנסמן בהערות שם.
- (3) ל' הכתוב - אסתר א, ח.
- (4) נוסדה בקיץ תרס"ב, ונועדה להעניק אש"ל לאותם בחורים שעדיין לא התקבלו לישיבה, אך גם לא נדחו, ושהו בליובאוויטש לתקופת מבחן. ראה גם "כרם חב"ד" גליון 3 ע' 58.
- (5) ראה סוכה ה, רע"א - מעולם לא ירדה שכינה למטה מעשרה טפחים.
- (6) ראה בלקו"ש חל"ב ע' 178. ובהנסמן בהערות שם.
- (7) בחוקותי כז, ג.
- (8) ראה תניא פ"ד (ח, א).
- (9) משלי ו, כג.
- (10) משלי יד, יו"ד.
- (11) ראה תואה אור יתרו סח,ב. המשך יו"ט של ר"ה תרס"ו ע' שעז. ובכ"מ.
- (12) ראה לקו"ת נשא כד, א. ובכ"מ.

דער אור הבלי גבול ועט אין אייך מאיר זאין באמת, איר זאָלט דער הערין אַלע זאָכן ואַס מיא קען דער הערין פון בלי גבול, ואַס חסידות קען פועל זאין, זאָל דאָס אין אייך פועל זאין מיט אַ אמת [=על כן תומכי-תמימים בואו לכאן הקשיבו למה שנוגע לכם להקשיב, בהגבלות שלכם צריכים אתם להרגיש את הבלי גבול, לכך מובילים אתכם, שדוקא במוגבל יורגש הבלי גבול, רק שתשמרו את הגבול, ממילא האור הבלי גבול יאיר בכם באמת, שתקלטו את כל הדברים שאפשר לקלוט מהבלי גבול, מה שחסידות יכולה לפעול, שיפעל בכם באמת].

האַבין אַלע תמימים וגם מסובי גיגעבין אַ גשריי [=כל התמימים וגם המסובים נתנו צעקה:] אמן אמן.

המשך יבוא²⁸

(1) שנים מקרא ואחד תרגום.
 (2) הכוונה כנראה לסיים משפטו של הרב משה הכהן

כוס של נחמה

בצער רב וביגון קודר התקבלה הידיעה המרה על פטירתו הפתאומית בדמי ימיו ביום שמחת תורה

של ידידנו החשוב רודף צדקה וחסד מראשי מפיצי בשורת הגאולה וזהות הגואל

מקושר בלב ונפש לכ"ק אדמו"ר מה"מ

הרה"ת ר' רחמים ז"ל אנטיאן

ושולחים אנו את תנחומינו לזוגתו מרת דורית תחי', לילדיהם, לאמו ואחיו שי'

המקום ינחם אתכם בתוך שאר אבלי ציון וירושלים ומעתה ועד עולם אך טוב וחסד ימצאכם תמיד כל הימים ועד לתכלית הטוב והחסד והוא התגלות כ"ק אדמו"ר מה"מ

מנחם ופייגי שגלוב

התורה והמצוות

למיוחדים שבחבורה, בעלי צדקה וחסד בכל גופם ומאודם, האשונים לכל דבר שבקדושה, שזפתו למלאכת הקודש שהדימו את תרומתם הנבדדה - בסבר פנים יפות ומתוך הרחבה, יידינו הנאמנים אשר נטלו חלק באופן פעיל בסיפוק כל צרכי האש"ף, והביאו להצלחת

מפעל "אש"ף - הכנסת אורחים"

הרה"ח שלום בער דריזין

הרה"ח אליהו איזגווי הרה"ג יצחק רייטפורט הרה"ח מנחם שגלוב
ועד "קופת רבינו" חברי "ועד הקהל" ד"ר אלי רוזן ד"ר טייטלבוים

הרה"ח ברוך מישולבין

הרה"ח יעקב קעניג
הרה"ח לייבל קרפ
הרה"ח מרדכי ריבקיין
הרה"ח חיים רייכמן
הרה"ח מיכל רסקין
הרה"ח אהרון רסקין
משפחת רובאשקין

הרה"ח מרדכי חן

הרה"ח משה דריזין
הרה"ח היישי דינטש
הרה"ח זושא וילהלם
הרה"ח רחמים מ. חודייטוב
הרה"ח ר' יוסף חן
הרה"ח מנחם מענדל ידגר
הרה"ח אשר לייבליך

הרה"ח אלי אליאב
הרה"ח ברוך בוש
הרה"ח גדי בליזניסקי
הרה"ח יוסף ברוק
הרה"ח דניאל ברנובר
הרה"ח חיים גולדבערג
הרה"ח אברהם גלזבר

הרה"ח ראובן שעאר
הרה"ח יוסף שפלטער
הרה"ח ארי שפרלין
משפחת שפרלין
הרה"ח יוסף שטרסברג
הרה"ח מנחם שניאורסון

ABC Paper
Rubashkin (Agriprocessors)

הרה"ח יוסף ראובן פרידמאן
הרה"ח מישל פרץ
הרה"ח מרדכי קורוליצקי
הרה"ח שמואל קסלמן
הרה"ח יהושע ראסקין
הרה"ח שלום מרדכי רובשקין
משפחת ריבקיין
הרה"ח יעקב רייך ומשפחתו
הרה"ח יוסף (בר"א) רייצעס
הרה"ח שניאור זלמן שאנאוויטש
הרה"ח זלמן שגלוב ומשפ'
הרה"ח יוסף ברוך שפילמן
משפחת שפרינגער

הרה"ח שמואל מלמד
הרה"ח דוד מרציאנו
הרה"ח יוסף סופר
הרה"ח אברהם סימפסון
הרה"ח ליבל סימפסון
הרה"ח דוד סמטנה
הרה"ח יעקב עלבג

AHAVA Dairy Corp.
Mermelstein Catering
Weinstein's Hardware

משפחת דלפין
הרה"ח יוסף יצחק הולצמן
ר' בנימין הערבסט
ר' אייזיק זלרמאיר
הרה"ח שרגא זלמנוב
הרה"ח משיח חודייטוב
הרה"ח הירשל חיטריק
הרה"ח אלעזר טורין
הרה"ח אברהם לידר
הרה"ח ראובן לפקינד
הרה"ח יעקב סטמבלר
מרת פנינה סלונים
הרה"ח שמואל אייזיק פאפאק
הרה"ח לוי פיקרסקי
הרה"ח יחזקאל פרוינד

הרה"ח מרדכי דייטש
הרה"ח יוסף דייטש
הרה"ח יוסף דייטש (ניו הייבן)
הרה"ח זלמן דייטש
הרה"ח יצחק דיין
הרה"ח שלמה דרימר
הרה"ח מענדל דריזין

Trans american Spinning Mills
Kingston Auction Mart

הנהלת "ליובאוויטשער ישיבה"
בראשות הרה"ח יוסף יצחק סימפסון
הנהלת ישיבת "אהלי תורה"
בראשות הרה"ח יוסף חיים הכהן ראזענפעלד
הנהלת ישיבת "חנך לנער"
בראשות הרה"ח יעקב בריסקי
הנהלת ישיבת תות"ל "חובבי תורה"
בראשות הרה"ח מנחם מינסקי
גבאי ביהכ"ס 770
הרה"ח חנניה בן חיון
הרה"ח מאיר הכהן גוטניק
הרה"ח יוסף גורארי'
הרה"ח נתן גורארי'
הרה"ח שניאור זלמן גורארי'
הרה"ח משה גינדי

ולכל תושבי שכונת קראון הייטס

יחי אדונינו מורנו ורבנו מלך המשיח לעולם ועד